

ipse
de bruggen

De wereld van

VOORJAAR 2026

Hans

en vele andere cliënten
van Ipse de Bruggen

De Wereld van Hans, “Openbaar vervoer en lichtjes”; Het verhaal van Koen, kleine stapjes, grote doorbraken; Update zzp naar nul; PLWK, van meten naar doen.

Ipse de Bruggen Professioneel

Over vrijheid, inclusie en het belang van gezien worden en mee mogen doen; Innovatie die werkt voor cliënten én medewerkers; Onze toekomst? Daar gaan we iets moois van maken!

Welkom

Dit is de voorjaarseditie van ons magazine. Voorjaar betekent dat de zon zich weer wat vaker laat zien en de dagen langer worden. Dat geeft ruimte om vooruit te kijken, plannen te maken en nieuwe mogelijkheden te verkennen. Dit gevoel van ruimte en mogelijkheden sluit goed aan bij het thema dat dit jaar centraal staat binnen onze organisatie: de vrijheid om te zijn wie je bent.

Aanleiding voor dit thema is onze Jostiband, die dit jaar door het Nationaal Comité 4 en 5 mei is verkozen tot ambassadeur van de vrijheid. Zij laten als geen ander zien hoe waardevol het is als je mag zijn wie je bent, als je je talenten mag benutten en je eigen keuzes kunt maken. En vooral hoe muziek mensen kan verbinden.

Die vrijheid zit vaak in kleine dingen: in gehoord worden, in jezelf mogen laten zien en in ontdekken wat bij je past. Iedere dag zetten medewerkers zich met hart en ziel in om cliënten die ruimte te geven. Om hen te laten ervaren dat ze er mogen zijn, precies zoals ze zijn. Dat is niet altijd groot of spectaculair, maar juist in de dagelijkse momenten wordt die vrijheid voelbaar.

In deze voorjaarseditie lees je daar verschillende verhalen over. Zo vertelt Noah wat vrijheid voor hem betekent. Als licht verstandelijk beperkte, slechthorende en transgender jongere weet hij hoe belangrijk het is om jezelf te kunnen zijn en daarin gesteund te worden. Zijn verhaal laat zien hoe belangrijk erkenning en acceptatie zijn.

Ook in het coververhaal staat een bijzondere wereld centraal. Hans neemt ons mee in zijn beleving, een wereld gevuld met lichtjes. Daarnaast lees je over vrijwilligers Jaap en Sanneke Mast, die Anneke al 45 jaar mooie herinneringen geven. Een verhaal dat laat zien hoe onmisbaar het werk van onze vrijwilligers is.

We kijken ook vooruit. Want er zijn uitdagingen, vragen en dromen voor de toekomst. Samen zoeken we naar manieren om die ruimte te blijven bieden, voor cliënten én voor medewerkers. De aangekondigde bezuinigingen en de blijvende druk op de zorg vragen daarbij om zorgvuldige keuzes. Door samen te blijven zoeken naar oplossingen, werken we aan toekomstbestendige zorg en een positief leef- en werkklimaat.

Ontroerend is ook het verhaal van Koen. Hij laat zien dat elke stap, hoe klein ook, een grote doorbraak kan zijn. Vooruitgang zit soms in een glimlach, een nieuwe vaardigheid of een moment van echt contact. Dat zijn de momenten die ons werk zo betekenisvol maken.

Aan het einde van deze editie sluit Niels, onze woordkunstenaar, af met een prachtig gedicht over vrijheid. Woorden die raken en die nog even blijven hangen.

En natuurlijk vind je in dit nummer nog veel meer verhalen. Verhalen van mensen die elkaar ontmoeten, ondersteunen en inspireren. Verhalen die laten zien dat vrijheid groeit wanneer we die samen vormgeven.

We wensen je veel leesplezier en hopen dat deze editie je inspireert om de vrijheid, in wat voor vorm ook, te blijven zien, te voelen en door te geven.

Met vriendelijke groet,
Angélique Koevoets, voorzitter RvB
Hanno Brandsema, lid RvB

Inhoud

Ipse de Bruggen Professioneel

- 8** Over vrijheid, inclusie en het belang van gezien worden en mee mogen doen.
- 12** Innovatie die werkt voor cliënten én medewerkers
- 16** Onze toekomst. Daar gaan we iets moois van maken!

Noah:

“Al snel wist ik dat ik geen vrouw maar een man wil zijn.”

Verder in dit nummer

- 4** Koen, kleine stapjes, grote doorbraken
- 7** Maatjes, Anneke de Kok
- 23** Zzp naar nul
- 26** De Wereld van Hans
- 28** De Switch, Rachel
- 31** Altijd meer mogelijk, Filiz
- 32** Medische expertise dichtbij op het KDC
- 34** PLWK, van meten naar doen

COLOFON

'De Wereld van' is een uitgave van Ipse de Bruggen en verschijnt twee keer per jaar.

Tekst: Simone Janssen, Robert Pieters, Peter Pot, Karoline Nieuwenhuijs.

Redactie en eindredactie: Karoline Nieuwenhuijs.

Fotografie: Marco Zwinkels, Stijn Schoenmakers.

Vormgeving: VrhI Content en Creatie.

Conceptontwikkeling: Maters en Hermesen

Bedrijfsjournalistiek.

Druk: Oranje van Loon Drukkers.

Disclaimer: Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van Ipse de Bruggen en/of andere auteursrechtbehouders. Ipse de Bruggen kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor

onjuistheid en onvolledigheid van de inhoud van deze uitgave.

Ik wil 'De Wereld van' niet meer ontvangen →

Het verhaal van Koen en zijn stem in kleine gebaren

Wie Koen (27 jaar) ontmoet, ziet een rustige, pure jongen die liever observeert dan deelneemt. Door een hersenvliesontsteking op zeer jonge leeftijd is Koen doof, heeft hij autisme, een grote verstandelijke handicap en een sensorische stoornis. Zijn wereld vraagt om geduld, creativiteit en oprechte aandacht. Wie de tijd voor hem neemt, ontdekt hoe een klein gebaar een grote doorbraak kan zijn, hoe een grapje leidt tot écht contact. En hoe een beperkt aantal gebaren hem een stem geeft.

Koen leert misschien langzaam, maar zijn humor en doorzettingsvermogen brengen iets teweeg bij iedereen die met hem werkt. Het hele team om hem heen laat zien wat er gebeurt wanneer je iemand ziet zoals hij is, en niet zoals anderen vinden dat hij zou moeten zijn.

Dit is het verhaal van Koen: over groeien in kleine stapjes, over vertrouwen dat terugkomt, over teamwork dat levens verandert. Maar vooral is het een verhaal over de mensen die hem niet alleen begeleiden, maar écht zien.

Een veelzijdige persoonlijkheid

Carla Laffra (moeder van Koen): "Dat is zo mooi aan het huidige team om Koen heen. Je wilt niet dat mensen alleen de beperking zien, maar zien wie hij is als persoon. Koen heeft veel kanten, die soms ook tegenstrijdig zijn. Hij vindt meedoen lastig, maar hij is ook avontuurlijk. Hij kijkt graag overal rond, ook op plekken waar hij nog niet eerder geweest is.

Hij houdt erg van mensen, maar hij houdt ze graag op afstand. Hij wil liever niet geknuffeld worden. Maar ineens pakt hij je hand om je ergens mee naartoe te nemen. Dan wil hij laten merken dat hij jou leuk vindt, op zijn eigen manier. En voor hem is dat handje dus best bijzonder."

"Ook voelt hij dingen soms feilloos aan. Een blinde cliënt mocht bijvoorbeeld wel aan zijn hoofd voelen, terwijl anderen dat niet mochten. Hij leek te begrijpen dat die ander dat nodig had."

"Dat hij een doorzetter is, merk je ook," zegt Carla lachend. "Hij is wel eens een half uur bezig geweest om een iPad in zijn broekzak te stoppen. Dat lukte

natuurlijk niet, maar hij gaf niet op. Dat is soms ingewikkeld, maar ook wel grappig."

Hij is ook creatief en je moet hem altijd in de gaten houden. Zo haalde hij laatst een brandblusser van de muur.

"Ook zijn humor is bijzonder," vult begeleider Myra aan. "Ik had een ongeluk gehad en liep met gips. Toen ik na een lange periode zonder gips, maar met een air walker aan mijn voet binnenkwam, moest hij enorm lachen. Hij wees ernaar. Dat was voor hem de grap van het jaar. Hij is gewoon een leuk mens."

De LACCS-methode als kompas

Voor de begeleiding van Koen maakt het team gebruik van de LACCS-methode. Deze methodiek richt zich op een goed leven voor mensen met een ernstige verstandelijke en meervoudige beperking, via vijf gebieden: lichamelijk welzijn, alertheid, contact, communicatie en stimulerende tijdsbesteding.

Het is een kwestie van veel geduld, niet opgeven en steeds weer kijken: dit werkt niet, maar hoe dan wel? Bij één teleurstelling denk je niet: het gaat 'm niet worden. Nee, je probeert het opnieuw of zoekt een andere manier.

Carla: "Het mooie van LACCS is niet alleen de C van communicatie, maar ook de C van contact."

En dat contact is juist voor Koen zo belangrijk. Koen mist vaak de bevestiging die horende cliënten vanzelf meekrijgen. Zij horen aan de intonatie in een stem: ik geef om jou, ik begrijp je, jij hoort erbij. Dat mist Koen, het gebruiken van gebaren helpt om die eenzaamheid tegen te gaan.

"Je wil gewoon blij kunnen zijn met wat er wél is."

Ik vind LACCS een geweldige methode, omdat deze voortdurend aangeeft waar hij zit in zijn ontwikkeling. Bij andere methodes of testen zit hij vaak onder het laagste niveau, maar bij LACCS zie je alle stapjes die hij maakt. Je kunt ze benoemen en vieren."

Gebaren doorbreken het isolement

Het is bij Koen zoeken naar de juiste manier om hem gebaren te leren.

Gedragskundige Daisy zegt altijd: "Als wij specifieke gebaren aanleren en inzetten bij Koen, geven we hem een stem. Dan kan hij duidelijk maken dat hij moe is, wil liggen of, zonder dat hij iets wil vragen, gewoon contact maken."

"En dat contact zie je nu ontstaan. Hij weet soms al dat hij iets niet krijgt, maar blijft toch vragen omdat hij het contact zo leuk vindt. Hij wil gewoon een gesprekje."

Het team introduceerde daarom naamgebaren. Carla: "Met naamgebaren kan Koen niets vragen, maar ze zijn toch waardevol. Een voorbeeld is dat hij na de dagbesteding naar een bekende auto wees en het gebaar maakte voor autorijden. Hij wilde rijden. Toen de begeleidster hem liet weten dat ze gingen wandelen, maakte hij het naamgebaar van die betreffende begeleidster. Daarmee verlengde hij het contact even, en werd het ook persoonlijker."

“Ze hebben de creativiteit en het doorzettingsvermogen om hem echt verder te helpen.”

Myra: “Omdat hij zo geniet van het contact hebben we verdere stappen gezet. We dachten: hoe leuk zou het zijn als we hem ook leren wat een grapje is? Dankzij het geduld van de begeleiding hebben we dat nu bereikt. Als hij met zijn blokken speelt en je haalt één blok van zijn stapel en verstopt het, maakt hij het gebaar voor ‘grapje’ en moet hij echt lachen. Hoe leuk is dat?”

Kleine stapjes, grote doorbraken

Myra: “Dat contact is zo belangrijk voor Koen. Ik denk dat hij, behalve bij zijn ouders, best eenzaam was. Je ziet nu ook dat hij probleemgedrag dat hij voorheen had, niet meer in hoeft te zetten.”

Ze vertelt wat een collega meemaakte toen die Koen naar bed bracht. “Koen gooide zijn deken op de grond en maakte duidelijk dat hij een andere wilde. Toen hij die kreeg, maakte hij het gebaar ‘love you’. Superlief.”

Een activiteit starten met Koen vergt veel inzet, creativiteit en geduld.

Reacties van Koen komen soms pas later. Myra: “Het kan zijn dat een collega iets leuks met hem doet en dat hij pas een half uur later ineens begint te lachen. Daarom is goede overdracht belangrijk. Je moet alert blijven en patronen leren herkennen. Dan zie je zijn ontwikkeling, ook al zijn de stapjes klein.”

Eén gebaar met grote betekenis

Myra: “Het gebaar voor het waterbed is een goed voorbeeld van een kleine stap met grote betekenis. Koen heeft een

waterhoofd en voor hem is het prettig om af en toe te kunnen liggen, maar hij kon dat niet aangeven. Dan ging hij bijvoorbeeld zijn kleding scheuren of liet hij ander gedrag zien.

We merkten dat hij het waterbed heel fijn vond, en we dachten: daar moet hij om kunnen vragen. ‘Waterbed’ zijn twee gebaren, dat was te moeilijk. En we weten dat Koen graag met één hand gebaart. Samen met moeder, het team en specialisten hebben we één passend gebaar gekozen. Dat heeft hij geleerd. Daarna hebben we het overal gedeeld en opgehangen, zodat iedereen het gebruikt en Koen het aan kan geven.”

“Als het niet kan, maken we het gebaar ‘jammer’. Dan voelt Koen zich gehoord en begrijpt hij dat het later misschien wel kan.”

Carla: “Gebaren werken bij Koen veel beter dan plaatjes. Je kunt direct reageren en met een kleine gebarenschat al veel zeggen. Bijvoorbeeld: eerst eten, dan waterbed. Binnen zijn leefwereld kun je er heel veel mee.”

Samenwerken om verder te komen

Carla: “Koen krijgt nu de juiste begeleiding. Het team werkt steeds aan nieuwe stapjes. Zij zien problemen als een uitdaging, en hebben de inzet om die op te lossen.

Je ziet dat zij van je kind genieten. Dat is het allerbelangrijkste, omdat Koen dat voelt en het hem erg goed doet. Daardoor gaat hij openstaan om iets nieuws van hen te leren, en met

hun creativiteit en doorzettingsvermogen helpen ze hem echt verder.

Myra: “Samenwerking is hierin heel belangrijk. We werken als team van de woning en de dagbesteding nauw samen met de MVD, de gedragskundige, de huisarts en de collega’s van fysiotherapie. Want de zorg voor deze mensen kun je niet alleen.”

Leren van elkaar, en van Koen

Myra: “Mensen zoals Koen zijn een spiegel. Je leert geduld hebben. En als je met je hoofd ergens anders zit, merk je dat je het contact niet krijgt. Het brengt je terug naar de basis: verbonden zijn, aandacht hebben voor elkaar, echt kijken naar elkaar. Als je met Koen bent, gaat het om het hier en nu. Hij heeft geen oordeel en hij is puur. En dat is eigenlijk heel helend.”

“Met één gebaar ontstaat soms een moment van echt contact.”

Vieren wat wél lukt

Carla: “Wij als ouders hebben ons hele leven te maken met mensen die willen dat hij meer kan dan hij kan. Toen hij vier was, kon hij voor het eerst zelf opstaan. We waren zó blij. Maar als je dat vertelt, zeggen mensen: kan hij nog steeds niet lopen? Je wilt gewoon blij kunnen zijn met wat er wél is. Hij maakt kleine stapjes en moet gevierd worden zoals hij is. En we moeten vieren wat de begeleiding bereikt. Mensen als Koen leren door herhaling; dat past bij de LACCS-methode en zien we terug op de woning. Zonder het hele team en iedereen die zich met hart en ziel met Koen bezighoudt, waren we nooit zo ver gekomen.”

“Ze kan ondanks haar beperking intens genieten. Dat heeft ons als gezin veel gebracht.”

Al 45 jaar vanzelfsprekend verbonden

Een ontmoeting rond kerst groeide uit tot een band die al 45 jaar duurt. Voor Sanneke (87) en Jaap (90) Mast werd Anneke de Kok een vanzelfsprekend deel van hun leven, en zij van dat van hen.

Sanneke: “Het is inmiddels 45 jaar geleden dat we Anneke voor het eerst ontmoetten. Ik was lerares in groep 8. Met kerst bracht ik samen met een aantal leerlingen kerststukjes naar de cliënten van Craeyenburch. Nadat alles was uitgedeeld, bleef er één over.

‘Die kun je wel naar Anneke brengen,’ zei een medewerker. ‘Ze is vandaag jarig.’”

Toen ik bij haar aankwam, zat Anneke in de hal te wachten op bezoek. Maar er kwam niemand. Ik hoorde dat ze nauwelijks bezoek kreeg. Dat raakte me enorm. Het beeld van dat jarige meisje liet me niet meer los,” vertelt Sanneke nog steeds met emotie.

Ze besloot Anneke eens in de twee weken te bezoeken. Eerst alleen, later samen met haar man Jaap. Vertrouwen opbouwen kostte tijd, maar langzaam groeide er iets moois.

“Anneke kwam ook bij ons thuis. We zaten de eerste keer midden in een verbouwing. Jaap tilde haar de trap op om het huis te laten zien, want ze kan

niet lopen. Boven riep ze meteen: ‘Halleluja, wat een troep!’ Dat typeert haar: ze is netjes, duidelijk en heeft veel humor. Toen ze daarna onze slaapkamer zag, zei ze: ‘Dat hoort niet hoor, twee in hetzelfde bed.’”

Praten gaat voor Anneke niet altijd makkelijk. Toch kan ze zich op haar eigen manier uitdrukken. Dat is in de loop van de tijd steeds beter geworden.

Al snel hoorde Anneke er helemaal bij. Bij Sanneke en Jaap, bij hun kinderen, bij de buurvrouw en nog later ook bij de kleinkinderen. Ze was erbij op belangrijke momenten, zoals huwelijken, jubilea en met kerst. Omdat Anneke vrolijk en vriendelijk is, voelde iedereen zich snel op zijn gemak bij haar. Helpen met eten of haar neus schoonmaken was vanzelfsprekend.

Sanneke: “Anneke vond het heerlijk om pannenkoeken te bakken. We maakten steevast het grapje dat het kleinste pannenkoekje voor Jaap was. Daar kon ze zó om lachen. Haar lach werkte aanstekelijk op ons allemaal. Dat vind ik zo mooi. Ze zit haar hele leven in een

stoel, maar ze kan intens genieten. Dat heeft ons als gezin veel gebracht.”

“Heel memorabel was het moment dat Anneke geld had meegekregen om ons allemaal te trakteren op pannenkoeken. Dat begreep ze echt: zij nodigde ons uit en zij betaalde. Ze had die dag de regie en was zo trots!”

De laatste jaren komen Sanneke en Jaap minder vaak langs vanwege hun gezondheid. Maar zodra Anneke hen ziet, is de herkenning er meteen: een lach, een knuffel, dezelfde warmte als altijd.

Jaap: “Anneke is nu 72 jaar. Haar ouders zijn inmiddels overleden, maar ze heeft heel goed contact met Willy, de tweede vrouw van haar vader en haar nichtje Tamaar. Hiermee heeft ze gelukkig een fijn netwerk om zich heen. Dat voelt voor ons goed.”

Wat altijd blijft, is onze verbinding zonder dat daar grote daden voor nodig zijn. Ons contact is heel natuurlijk gegroeid. Anneke past in ons gezin en wij in haar leven. Wij houden gewoon van haar.”

Let op! De artikelen in dit (interne) blad, te herkennen aan de blauwe rand, zijn gericht op medewerkers. De Qr-codes gaan in veel gevallen naar Mijn IdB (het intranet van Ipse de Bruggen) en kunnen daarom alleen door medewerkers worden geopend. Mocht je geïnteresseerd zijn in deze informatie, laat het ons dan weten. Dit geldt ook voor andere links naar Mijn IdB in dit blad.

Over vrijheid, inclusie en het belang van gezien worden en mee mogen doen

De Jostiband is door het Nationaal Comité 4 en 5 mei uitgeroepen tot Ambassadeur van de Vrijheid 2026

En omdat ze dit jaar 60 jaar bestaan, maakten de muzikanten een spectaculaire act samen met Maan en DJ Reinier Zonneveld en traden ze op bij vier Bevrijdingsfestivals. Daarmee vroegen ze aandacht voor iets dat de leden van de Jostiband heel belangrijk vinden: de vrijheid om te kunnen zijn wie je bent.

Muziek die mensen verbindt

In de aanloop naar 5 mei dachten de Jostiband-leden mee over het programma. Ook verdiepten zij zich in wat vrijheid, en soms ook onvrijheid, voor hen betekent. Hun persoonlijke verhalen deelden ze niet alleen tijdens de optredens, maar al maanden eerder via sociale media en andere kanalen.

Samen stelden zij een lijst met muziek samen die past bij hun verhaal. Want het verhaal van de Jostiband gaat over

meer dan muziek alleen. Met hun optredens geven ze ook een stem aan mensen die hun verhaal niet altijd zelf kunnen vertellen. Ze laten zien dat vrijheid en meedoen niet voor iedereen vanzelfsprekend zijn.

Hoewel Nederland het VN-verdrag over de rechten van personen met een handicap heeft ondertekend, is het in de praktijk nog niet overal goed geregeld. Wetten, regels en voorzieningen zorgen nog niet altijd voor gelijke kansen.

Toegankelijk werk, onderwijs of een sociaal leven zijn voor veel mensen nog moeilijk bereikbaar

Daarom is blijvende aandacht nodig van ons allemaal. We kunnen elkaar aanspreken wanneer iemand wordt buitengesloten, en we kunnen bewust ruimte maken voor mensen met een beperking, op school, op het werk en in de buurt. Zo bouwen we samen aan een samenleving waarin iedereen mee kan doen.

Vrijheid, inclusie en erbij horen

Door Angélique, voorzitter raad van bestuur van Ipse de Bruggen

Dat de Jostiband dit jaar Ambassadeur van de Vrijheid is, vervult me met trots. Het raakt me ook, omdat vrijheid voor veel mensen met een beperking nog helemaal niet vanzelfsprekend is.

“Vrijheid en erbij horen kun je niet vastleggen in protocollen.”

Toen Nederland in 2016 het VN-verdrag voor de rechten van personen met een handicap ondertekende, spraken we af dat iedereen volwaardig moet kunnen meedoen in de samenleving. Maar in het dagelijks leven zie ik nog te vaak hoe dat niet lukt. Soms ontbreekt de financiering voor een spraakcomputer of vervoer. Soms is er door personeelstekort niemand beschikbaar om iemand te begeleiden naar een activiteit waar hij enorm naar uitkijkt. Dat zijn geen kleine dingen;

het raakt de kern van iemands vrijheid om erbij te horen, mee te doen en zichzelf te kunnen zijn.

Binnen Ipse de Bruggen praten we daarom vaak over inclusie. Onze organisatie is eigenlijk een kleine samenleving: mensen met verschillende achtergronden, overtuigingen, culturen en identiteiten wonen en werken hier samen. Dat maakt ons rijk en kleurrijk, maar soms schuurt het ook.

In een gesprek met collega's stelden we elkaar eens een simpele vraag: Wanneer voelde jij je buitengesloten? Iedereen had een voorbeeld. Soms groot, soms klein, maar altijd een moment dat bleef hangen. Het maakte ons niet alleen bewuster van onze eigen kwetsbaarheid, maar ook van het feit dat we, zonder dat we het willen, anderen soms hetzelfde gevoel kunnen geven.

Juist in de zorg zou iedereen zichzelf moeten kunnen zijn. Toch hoor ik soms verhalen van mensen die zich aanpassen, die iets van zichzelf verbergen, of die bang zijn om hun stem te laten horen. Dat raakt me diep. Want als er één plek is waar vrijheid voelbaar moet zijn, dan is het hier: waar we zo dicht bij mensen staan, waar nabijheid, begeleiding en vertrouwen de basis vormen.

Inclusie begint in het klein. In respect voor iemands geloof of eetgewoonten. In zorgvuldig gekozen woorden. In oprechte nieuwsgierigheid naar het verhaal van de ander.

“Inclusie begint in het klein. In respect voor iemands geloof of eetgewoonten.”

Maar het groeit pas echt wanneer we ook durven kijken naar waar het schuurt. Wanneer we verschillen niet wegduwen, maar erover in gesprek gaan. Want daar, in dat eerlijke gesprek, ontstaat begrip.

Voor mij voelt dit als een persoonlijke opdracht. Vrijheid en erbij horen kun je niet vastleggen in beleid of protocollen. Het vraagt dat ik, en wij allemaal, elke dag opnieuw laten zien waar we voor staan: in de huiskamer, op de werkvloer, in het rooster, in hoe we met elkaar praten en naar elkaar luisteren. Vrijheid is niet alleen een herdenking van het verleden. Het is een opdracht voor vandaag: zorgen dat iedereen kan zijn wie hij of zij is, zonder schaamte, zonder angst, zonder steeds te hoeven uitleggen waarom ook zij een plek aan tafel verdienen.

Mijn wens is dat iedereen die bij Ipse de Bruggen woont, werkt, zijn zorg, of die van een naaste aan ons toevertrouwt, diep van binnen voelt: hier hoor ik erbij, met mijn verhaal, mijn grenzen, mijn dromen. Hier mag ik volledig mezelf zijn.

“Al snel wist ik dat ik geen vrouw maar een man wil zijn.”

Vrijheid en erbij horen krijgen pas echt betekenis in de verhalen van mensen zelf. In onze organisatie zien we elke dag hoe belangrijk het is dat iemand zich veilig voelt om te laten zien wie hij of zij is.

Voor Noah betekent die vrijheid dat hij zichzelf kan zijn, zonder zich te hoeven aanpassen. Hij is licht verstandelijk beperkt, transgender, slechthorend en woont sinds enkele jaren bij Ipse de Bruggen. Zijn verhaal laat zien hoe vrijheid niet alleen gaat over grote woorden, maar juist over kleine momenten: gehoord worden, geaccepteerd worden en je plek vinden.

Gewoon Noah: over vrijheid, identiteit en jezelf zijn

Noah woont sinds vijf en een half jaar bij Centrum Campus Oosterheem van

Ipse de Bruggen. De stap naar deze woonplek kwam onverwacht.

Noah: “Ik wilde eigenlijk uit huis en was op zoek naar een plek. Toen werden we ineens gebeld dat hier een plek vrij was. Ik wist niet eens dat ik op de wachtlijst stond.”

De eerste periode was wennen. Het leven op een groep, samenwonen met andere bewoners, begeleiders die ineens deel uitmaken van je dag: het was veel tegelijk.

“In het begin vond ik dat best pittig, maar nu gaat het eigenlijk heel goed.” Vooral de communicatie was lastig. “Thuis praatte ik minder, hier moet dat juist wel. Soms vergeet ik het nog steeds.”

Gewoon jezelf kunnen zijn

Voor Noah is het belangrijk dat hij mag zijn wie hij is. “Toen ik 16 was, ging het niet zo goed met mij. Ik vond het heel naar om borsten te krijgen. Toen ben ik gaan zoeken. Al snel wist ik dat ik geen vrouw, maar een man wil zijn.”

Vanaf het moment dat Noah op de groep kwam wonen, werden duidelijke afspraken gemaakt. "Iedereen zou mij bij mijn gekozen naam noemen en als man aanspreken. Dat ging eigenlijk heel goed. Iedereen accepteerde het."

Pas weken later kwamen de vragen. Noah: "We hebben toen een keer tijdens het eten uitgebreid met de groep gesproken over wat het betekent om transgender te zijn. Daarna was alles helder."

Begeleider Natalie Verheul voegt toe: "In de groep maakt het niet uit dat Noah transgender is. Iedereen kan hier zijn wie hij, zij of die is. Als iets niet duidelijk is voor anderen, dan kijk ik samen met Noah hoe we dat uitleggen."

Een weg die tijd kost

Noah zit inmiddels al meer dan vijf jaar in zijn transitieproces. Dat is geen gemakkelijk traject. Voor Noah komt daar nog bij dat informatie en gesprekken zijn gericht op transgendermensen, maar niet op mensen met een verstan-

delijke beperking. Gelukkig staat hij er niet alleen voor.

Natalie: "Mensen in de transgenderzorg weten weinig over mensen met een licht verstandelijke beperking. Daarom help ik hem in het proces en bij de gesprekken."

Werk, hobby's en rust vinden

Overdag werkt Noah bij een kleinschalig bedrijf. Zijn gezicht licht op wanneer hij vertelt over zijn taken:

"Ik verzorg slangen, kameleons, baardagamen, schildpadden en vogelspinnen. Ik maak schoon, geef ze eten en water, en zorg voor ze."

Binnen de groep weten ze hem inmiddels goed te vinden. "Als er een spin is, roepen ze mij," lacht hij.

In zijn vrije tijd heeft Noah brede interesses. Hij gamet graag, luistert veel naar hardrock en kijkt horrorfilms. Ook kookt hij wekelijks voor de groep en is hij graag creatief bezig, want tekenen

geeft hem rust. Hij maakte zelfs meerdere schilderijen voor de liefdespleinen tijdens de Week van de Liefde van Ipse de Bruggen, iets waar hij met trots op terugkijkt.

Daarnaast leest hij graag manga, in het Engels. "Ik heb gewoon veel dingen die ik leuk vind," zegt hij nuchter.

Wat het verschil maakt

Voor Noah zit vrijheid in iets ogenschijnlijk eenvoudigs: geaccepteerd worden zoals hij is. "Ik heb er eigenlijk nooit echt last van gehad dat ik transgender ben," vertelt hij. "Ik ondervind eigenlijk meer beperkingen doordat ik slechthorend ben."

Zijn boodschap voor anderen is helder en krachtig: "Blijf jezelf. Trek je niet te veel aan van wat anderen zeggen. Geef nooit op."

Medewerkers en cliënten geven aan wat vrijheid voor hen betekent. →

Inclusie begint bij zien wie iemand écht is

Iris Willems (Beleidsmedewerker B) verwoordt het treffend: "inclusie gaat verder dan beperking, afkomst, seksualiteit, leeftijd, religie, sociaal-economische achtergrond, arbeidsvermogen of gender. Het draait om de

mens achter ieder verhaal, en om nieuwsgierig te blijven naar wie iemand is."

"Binnen onze organisatie werken mensen met uiteenlopende ervaringen en overtuigingen samen. Die diversiteit maakt ons rijk, maar vraagt ook dat iedereen zich gezien, gehoord en gewaardeerd voelt. Dat begint bij iets kleins: luisteren, vragen stellen en ruimte geven aan verschillen. Niet als project of tijdelijk thema, maar als basishouding die terugkomt in alles wat we doen."

Iris stelt een belangrijke vraag: "Zie ik de persoon achter de cliënt, collega of ouder? Durf ik mijn aannames

los te laten en open het gesprek aan te gaan?"

"Zo bouwen we samen aan een organisatie waar iedereen zich veilig en welkom voelt. Waar goed werkgeverschap en inclusie hand in hand gaan. Het zijn geen onderwerpen op de agenda, maar een vanzelfsprekend onderdeel van hoe we zorgen, samenwerken en naar elkaar omkijken. Elke dag opnieuw."

"Ik weet zeker," zegt Iris, "dat we Ipse de Bruggen ieder jaar een beetje inclusiever kunnen maken, door aandacht, nieuwsgierigheid en gelijkwaardigheid."

Innovatie die werkt voor cliënten én medewerkers

Bij Ipse de Bruggen werken we iedere dag aan goede, persoonsgerichte zorg. Tegelijkertijd staat de zorg onder druk. Dat vraagt om anders kijken, anders werken en ruimte voor nieuwe ideeën.

Innovatie helpt daarbij. Nieuwe werkwijzen en zorgtechnologie kunnen cliënten meer regie geven over hun eigen leven en kunnen het werk voor medewerkers gemakkelijker maken. Het is geen oplossing voor alles, maar wel een belangrijke stap naar toekomstbestendige zorg.

Zo pakken we innovatie aan

Wilmy de Rooij, projectmanager, vertelt: “We starten altijd vanuit de praktijk en werken stap voor stap. Welk probleem willen we oplossen? We testen nieuwe ideeën en als ze goed werken, leggen we ze voor aan de directie. Daarna zorgen we dat ze worden vastgelegd en hun plek krijgen in het dagelijkse werk. Alleen vernieuwingen die écht helpen in de zorgpraktijk, voeren we in.”

“Stel dat een cliënt onrustig is en we niet goed weten waardoor dat komt. Dan gaan we samen dingen uitproberen, zoals de HUME: een speciale sok die spanning meet. Zo krijgen we beter zicht op waar de spanning door ontstaat.”

“Werkt het en bereiken we ons doel? Dan gaan we verder. Zo niet, dan stoppen we of kiezen we een andere aanpak. Daarbij draait het niet alleen om techniek, maar om de menselijke kant: sluit het aan bij onze zorgvisie en voelt het goed voor de mensen om wie het gaat?”

“We kijken ook buiten Ipse de Bruggen en werken samen met partners, zoals de Academische Werkplaats ZoTeg. Zij ondersteunen met onderzoek naar de inzet van zorgtechnologie voor mensen met een lichamelijke en/of verstandelijke beperking.”

Wat willen we bereiken met innovatie?

Wilmy vervolgt: “We zijn samen verantwoordelijk voor het behouden van goede zorg, in een tijd waarin betaalbaarheid en voldoende zorgprofessionals steeds uitdagender worden. Voor mij betekent dit dat innovatie altijd begint bij de cliënt en de begeleider.”

“We zoeken naar manieren om cliënten meer regie te geven: zelf keuzes maken en meebeslissen. De zorgrobot Tessa is daar een mooi voorbeeld van, net als

“Niet de techniek, maar de mens staat centraal.”

het digitale planbord op de groep, dat bijdraagt aan de zelfstandigheid van cliënten.”

Innovatie helpt ook om beter aan te sluiten bij wat cliënten echt nodig hebben en om problemen eerder te signaleren, zodat ze kunnen worden voorkomen.

Tegelijkertijd kan innovatie medewerkers ondersteunen in hun werk. Door slimmer te werken en administratieve taken te vereenvoudigen, blijft er meer tijd over voor contact met de cliënt. Voorbeelden zijn spraakgestuurd rapporteren of het gebruik van Co-pilot bij protocollen. Komend jaar onderzoekt Ipse de Bruggen ook een digitale tool om cliëntinformatie makkelijker toegankelijk te maken.

Zo helpt innovatie om vandaag én in de toekomst goede, persoonsgerichte zorg te bieden.

“Innovatie is pas geslaagd als het écht iets oplevert voor het dagelijks leven van cliënten en het werk van medewerkers.”

Slim incontinentiemateriaal voor persoonsgerichte zorg

Een ander goed voorbeeld is het gebruik van slim incontinentiemateriaal. Een innovatie die misschien klein lijkt, maar een groot verschil kan maken voor persoonlijk comfort, samenwerking en persoonsgerichte zorg.

“Als je mij twee jaar geleden had gevraagd wat ik vond van dit soort innovaties, dan had ik gezegd: geen robots in de zorg,” lacht Kirsten in 't Veld, begeleider E op Ursulaplein 14-16 in Nieuwveen.

“Maar inmiddels denk ik daar anders over. Mits het cliëntgericht is, kan het juist veel opleveren.”

Haar locatie deed mee aan een pilot met slimme incontinentiematerialen. Wat begon als een proef van een half jaar, is inmiddels een blijvende verandering in de manier van werken.

Van vaste rondes naar kijken wat nodig is

“Voorheen werkten we met vaste verschoonrondes,” vertelt Kirsten.

“We verschoonden cliënten op vaste momenten, of het nodig was of niet. Het hoorde bij de dagstructuur.”

Daardoor werden cliënten soms onnodig uit hun stoel gehaald of 's nachts wakker gemaakt. Ook ontstonden er discussies tussen dag- en nachtdienst over de noodzaak van die rondes.

De slimme incontinentiematerialen brachten daar verandering in.

Hoe werkt het?

“We gebruiken een change indicator en een identifier,” legt Kirsten uit. “De change indicator is een strip met een klein zendertje op het incontinentiemateriaal. Via een app op onze werkmobiel zien we hoe vol die is. Als het

“We zijn gewend aan vaste routines. Nu werk je vanuit signalen. Dat vraagt echt een andere manier van denken.”

tijd is om te verschonen, krijgen we een melding.”

Met de identifier kan een 72-uurs-meting worden gedaan om het plaspatroon van cliënten in kaart te brengen. Die meting helpt ook bij het kiezen van het juiste materiaal.

“Soms blijkt een dunnere inco (incontinentiemateriaal, red.) voldoende. Dat zit prettiger voor de cliënt en is bovendien goedkoper.”

Cliëntgericht werken

De grootste winst zit volgens Kirsten in het cliëntgericht werken.

“We hebben bijvoorbeeld een cliënt die we altijd verschoonden als ze terugkwam van de dagbesteding. Maar vaak was ze dan nog droog. Daarna legden we haar op het waterbed om tot rust te komen. Door die ontspanning plaste ze juist dan en moesten we haar opnieuw verschonen. Nu kijken we eerst in de app. Als het niet nodig is, laten we haar lekker met rust.”

“We kunnen nu samen naar de gegevens kijken en besluiten wat wijs is. Dat werkt prettiger binnen het team. Bovendien gebruiken we minder materialen, omdat we alleen wisselen als het nodig is. Dat scheelt afval en kosten.”

Een omslag in denken

De nieuwe manier van werken vraagt iets van medewerkers én van de organisatie. In het begin had bijvoorbeeld niet ieder team een werkmobiel voor de app. “Faciliteiten moeten op orde zijn, anders ontstaat weerstand,” zegt Kirsten. Ook vraagt het systeem om nieuwe gewoontes. De app moet minimaal twee keer per dag opnieuw worden geactiveerd, anders komen de signalen niet binnen.

Kirsten: “Aan het begin van je dienst moet je daarom altijd even controleren of de app actief is. Goede uitleg en een training over het systeem en de materialen is daarbij onmisbaar.”

Niet iedereen was direct enthousiast. “We zijn gewend aan vaste routines. Nu werk je vanuit signalen. Dat is echt een andere manier van denken.”

Innovatie als middel

Kirsten is overtuigd van de meerwaarde. “Met de personeelstekorten kunnen we hier profijt van hebben, zolang het iets oplevert voor de cliënt.”

“Cliënten krijgen zorg op maat en wij houden meer tijd over voor echte aandacht. Dan is innovatie geen doel op zich, maar een middel om betere zorg te bieden.”

Innovatie in de praktijk: Robot Tessa thuis

“Hé, je kietelt me!”

Dat zegt zorgrobot Tessa wanneer Youri (22) haar aanzet. De robot helpt hem thuis met korte gesproken herinneringen. Voor Youri, die stap voor stap werkt aan meer zelfstandigheid, blijkt dat een verrassend goede ondersteuning.

Youri woont nog thuis en werkt vijf dagen per week bij Ipse de Bruggen. Drie dagen bij ICN (Industriecentrum Nieuwkoop) waar hij inpakwerk doet en producten in elkaar zet. En twee dagen bij het Parkpaviljoen op landgoed Ursula. Daar maakt hij tafels schoon, helpt hij in de keuken en brengt hij spullen weg.

“Hij vindt het heerlijk,” vertelt zijn moeder Marjan.

“Het werk geeft hem duidelijkheid.”

Marjan: “Hij is aangemeld voor wonen op landgoed Ursula in Nieuwveen. Als het zover is zou hij graag gaan wonen bij De Viergang. Daar logeert hij nu om de week twee nachten. Hij zegt altijd dat hij rond zijn 23ste of 24ste uit huis gaat. Ik vind het belangrijk dat hij daar pas gaat wonen als hij er zelf aan toe is.”

Via LinkedIn naar Tessa

De zorgrobot Tessa kwam eigenlijk toevallig op hun pad. Marjan werkte lang bij Ipse de Bruggen en volgt de

“Tessa helpt cliënten om dingen zelf te doen, op hún moment.”

organisatie nog steeds via LinkedIn. Daar zag ze een bericht over een onderzoek met zorgrobot Tessa en de mogelijkheid om Tessa in de zorg te gebruiken.

“Ik dacht meteen: dit zou echt iets voor Youri kunnen zijn.”

Youri was ook meteen enthousiast.

“Afgelopen zomer kregen wij Tessa thuis. Het was meteen een succes.”

Structuur zonder opgejut te worden

Tessa helpt Youri vooral bij zijn dagelijkse routines. De robot geeft op vaste momenten korte herinneringen, bijvoorbeeld om zich aan te kleden, zijn brood te smeren of zich klaar te maken voor werk.

“Youri vindt het heel vervelend als hij het gevoel heeft dat hij wordt opgejut,” vertelt Marjan. “Hij hoort het meteen aan mijn stem als ik tijdsdruk heb.”

Met Tessa is dat anders.

“De boodschap is altijd hetzelfde: dezelfde stem, hetzelfde moment, dezelfde tekst. Dat geeft rust. Door die voorspelbaarheid doet Youri veel meer dingen zelfstandig.”

“In plaats van dat ik zeg: kom op, je moet nog je sokken aantrekken, kan ik nu zeggen: hé, je hebt je sokken al aan. Dat is veel positiever.”

Een robot met humor

“In het begin praatte Youri ook echt tegen de robot, alsof het een vriendin was. Maar alles wat Tessa zegt, hebben wij zelf geprogrammeerd. Samen passen we de teksten aan en maken we soms een grapje.”

Tessa kan bijvoorbeeld zeggen:

“Doe je deo maar op, want dan ruik je zo lekker.”

Marjan vertelt lachend dat ze Youri dan hoort zeggen: “Ik ruik lekker.”

Een keer had ze per ongeluk de stekker uit Tessa gehaald omdat ze weg zouden

“Als het om opdrachten gaat heb ik liever Tessa, want dan kan mama een beetje bezig zijn.”

gaan. Youri, die op het toilet zat, bleek te zitten wachten.

Hij zei: “Waarom heeft Tessa nog niets gezegd?”

Daarna zei hij tegen de robot:

“Het is niet erg hoor, kan gebeuren. Je bent het gewoon een beetje vergeten.”

Wat Youri zelf van Tessa vindt

“Ik vind er niets aan,” zegt Youri lachend.

Dan wordt hij serieus:

“Soms kan ze wel een beetje zeuren.

Als ze bijvoorbeeld te snel achter elkaar praat. Als je een vol hoofd hebt, kun je daar niet zo goed tegen.”

Toch is hij positief. “Ze helpt mij met dingen doen. Naar mijn werk gaan en dat soort dingen.”

En met een knipoog: “Van opmerkingen ben ik niet gediend. Maar als het om opdrachten gaat, heb ik liever Tessa, want dan kan mama een beetje bezig zijn.”

Meer informatie

Ben je benieuwd welke innovaties er zijn om je werk te ondersteunen, of wil je weten hoe je hulpmiddelen kunt aanvragen? Neem een kijkje in de inspiratiebibliotheek of mail naar innovatie.

innovatie@ipsedebruggen.nl

[Wil je zien hoe Tessa Youri helpt?](#)

Bekijk dan het filmpje →

Onze toekomst? Daar gaan we iets moois van maken!

Forse uitdagingen vragen om een wendbare organisatie

Een turbulent begin van het jaar: een nieuw kabinet presenteerde haar plannen, mét een fors pakket aan bezuinigingen op de gehandicaptenzorg. Ruim een half miljard euro minder tot 2030, ga er maar aan staan. De schrik sloeg bestuursleden Angélique Koevoets en Hanno Brandsema dan ook om het hart.

één van de belangrijkste uitgangspunten in onze visie is."

"Het is mooi om te zien dat de hele sector op zo'n moment in verweer komt," vult Hanno aan. "Overigens onder de bezielende leiding van de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN), onze branchevereniging. Alle politieke contacten werden aangehaald, de media werden opgezocht, ludieke acties werden opgezet, en ga zo maar door. Alle zorgmedewerkers in het rood, bijvoorbeeld, en ook aanwezig tijdens de debatten. Prachtig toch?"

Angélique vervolgt: "Daar zijn ook wij ontzettend actief in geweest. Een paginagroot artikel in de NRC, een indringende reportage op tv in EénVandaag en onlangs weer een groot artikel in Trouw. Zo hebben wij ons steentje eraan bijgedragen om meer aandacht te krijgen voor de gehandicaptenzorg in het algemeen en voor de financiële situatie daarvan in het bijzonder."

"De boodschap in al die uitingen was dat als je kil op onze soort zorg bezuinigt, dit directe invloed heeft op de kwaliteit van leven van onze cliënten. Kwetsbare

mensen die niet voor een moment, maar voor hun hele leven afhankelijk zijn van zorg en ondersteuning. Die kwetsbaarheid hebben we laten zien. En dat geeft een gezicht aan anoniem beleid. Deze inkijsjes zeggen meer dan honderd rapporten."

Druk op de budgetten blijft

Alle inzet heeft resultaat gehad. In de Tweede Kamer heeft de oppositie een aantal moties ingediend die oproepen niet te bezuinigen op de gehandicaptenzorg en om met de sector in gesprek te gaan om samen toekomstig beleid op te stellen. Al deze moties zijn aangenomen.

"Dat is natuurlijk prachtig nieuws. De druk van die enorme bezuinigingen lijkt gelukkig weg te vallen. En ook de tarieven voor onze zorg, die pas twee jaar kostendekkend zijn, lijken voorlopig gegarandeerd. Verder is het ook positief nieuws dat er een motie is aangenomen die stelt dat we als sector gesprekspartner worden van de beleidsmakers op het ministerie. Daar hebben we als Ipse de Bruggen al eerder ervaring mee opgedaan; we zijn betrokken bij een denktank van VWS, waar onze visie werd gevraagd over de toekomstige inrichting van de zorg.

"We waren met de organisatie al aan het werk om Ipse de Bruggen klaar te maken voor de toekomst," kijkt Angélique terug. "En dan komt zo'n bericht wel aan. Het maakt je opdracht behoorlijk wat ingewikkelder. Met dergelijke bezuinigingen zou de zorg voor onze cliënten onherroepelijk minder worden, terwijl kwalitatief goede en warme zorg

Aan de andere kant, hoe de minister uiteindelijk ook besluit: op zich blijven de budgetten natuurlijk onder druk staan. De zorgkosten in Nederland nemen door de vergrijzing fors toe. Dat is op termijn niet vol te houden. Iedere zorgorganisatie, en wij dus ook, heeft de verantwoordelijkheid om mee te helpen deze kosten in de hand te houden. Wij lopen hier niet voor weg en pakken deze voor de volle 100%. Dat zie je ook terug in de plannen die wij maken voor de toekomst."

Visie op de toekomst

Daar is Ipse de Bruggen al een tijdje mee aan de slag. In 2025 startte het programma 'Samen meer mogelijk', waarbij teams in clusters gaan samenwerken en daarmee de beschikbare capaciteit beter gaan benutten. En daar blijft het niet bij.

Hanno: "De betaalbaarheid van zorg is één van onze uitdagingen. Een minstens net zo belangrijke is de schaarste aan personeel. Daar heeft iedere zorgorganisatie last van, en wij dus ook. In de toekomst gaan we onze medewerkers veel meer aandacht geven in onze plannenmakerij. Natuurlijk blijft de cliënt centraal staan, maar onze medewerkers krijgen een prominente plaats, direct naast de cliënt. Daarom hechten we ook zo veel waarde aan PLWK: een Positief Leef- en Werkklimaat. Aan de ene kant een leefklimaat waarin cliënten zich veilig en vertrouwd voelen, maar wel in perfecte balans met een fijn werkklimaat waarin de medewerkers zich prettig en gewaardeerd voelen, met alle ruimte voor ontwikkeling en groei."

Angélique: "Met 'Samen meer mogelijk' streven we al naar meer vaste medewerkers op de groepen. Minder inzet

Aangenomen moties in de Tweede Kamer

- Motie tegen voorgenomen bezuinigingen in plannen kabinet.
- Motie om kostendekkende tarieven ook na 2027 te blijven garanderen.
- Motie om te zorgen voor een inhoudelijk akkoord met de sector, gericht op het verminderen van de stijging van de zorgvraag.
- Motie om te komen tot een integrale toekomststrategie die samen met sector wordt opgesteld.

Minister Sterk heeft toegezegd uiterlijk eind april 2026 een brief naar de Kamer te sturen met een antwoord hoe deze moties te verwerken in haar beleid. Bij het ter perse gaan van deze uitgave was de inhoud van deze brief nog niet bekend.

van inhuur zorgt voor stabielere én flexibelere teams. En dat is goed voor de cliënt, maar ook voor de collega's onderling. Daarbij gaan we onze organisatie zo inrichten dat de leidinggevenden veel dichterbij de andere medewerkers op de werkvloer komen te staan. En we gaan aan de slag met het vergroten van onze professionele autonomie."

"Dat houdt in dat onze zorgmedewerkers zich meer gaan focussen op de kern van hun vak: het leveren van zorg. Dus doen waar ze voor zijn opgeleid en waar ze goed in zijn. Nu zijn ze geneigd om alles op te pakken, waardoor ze met heel veel randzaken bezig zijn. We willen ernaartoe dat ze meer keuzes gaan maken en hun kwaliteiten daar inzetten waar ze er écht toe doen. Ik noem dat wel: 'Schoenmaker, blijf bij je leest.'"

"Dat betekent dat we voor een deel van het werk gaan kijken hoe we dit anders gaan organiseren. Een deel zal worden opgepakt door onze stafdiensten, zoals de inkoop van apparatuur of het uitvoeren van het onderhoud op de locatie. Maar we zullen ook het gesprek met ouders, verwanten en vrijwilligers aangaan

"Professionele autonomie. Oftewel 'Schoenmaker, blijf bij je leest.'"

over waar zij kunnen instappen. Nu al vervullen ze een hele belangrijke rol; straks zal deze eerder groter dan kleiner worden."

Hanno sluit af: "Ipsse de Bruggen wil toekomstbestendig zijn. Pal blijven staan voor haar cliënten, nu, maar ook nog over twintig jaar. In deze snel veranderende tijd betekent dit dat je je snel moet kunnen aanpassen. Dat je kunt inspelen op wat er gebeurt, zonder meteen van alles overhoop te halen. Daarom werken we aan het vergroten van onze wendbaarheid en flexibiliteit. Angélique en ik zijn ervan overtuigd dat we daar, met alles waar we samen met de organisatie mee bezig zijn, goede stappen in zetten. We zijn op weg naar een mooie toekomst; we zien deze met vertrouwen tegemoet."

Voor elkaar klaarstaan, voor elkaar inspringen. Anders samenwerken. Dáár heeft de zorg behoefte aan!

IPSE de Bruggen werkt er keihard aan om een toekomstbestendige organisatie te zijn. Het sleutelwoord hierbij is 'samenwerking'. Slimmer, beter en vernieuwend. Zodat we flexibeler worden en elkaars capaciteit beter gebruiken. Intern betekent dat elkaar helpen, samen zaken ondernemen, kennis delen. Verder kijken dan de eigen groep, weten wat er bij de ander speelt. Praktisch gezien: even afstemmen tijdens de dagstart (of deze samen doen), collega's die de medicatie voor meerdere groepen doen, samen scholing volgen, koken of voor elkaar de boodschappen doen. Of soms een dienst van elkaar overnemen of bij elkaar op de groep werken.

Maar het gaat verder dan dat. Ook de samenwerking met het netwerk is essentieel. Met ouders, verwanten en de vele vrijwilligers. Want de zorg voor de cliënten doen we samen. Daar trekken we met elkaar in op. Met minder mensen in de zorg (dat is een onomkeerbare beweging) gaan onze begeleiders zich meer richten op de essentie van hun vak: professionele zorg bieden. Over het andere - ontzettend belangrijke - werk (zoals artsenbezoek, het maken van een wandeling of het meegaan op een uitje) zullen we samen het gesprek moeten voeren: wie pakt wat op, wie heeft waar tijd voor?

Anders samenwerken. Dáár heeft de zorg behoefte aan. Hoe kijken een ouder en twee collega's daar tegenaan?

Harmen Sleuwenhoek, begeleider Dagbesteding Scala Vlaardingen

Samenwerken, da's toch logisch?

Een uitgesproken mening, maar met 32 jaar ervaring in de zorg is dat ook wel te verwachten: "Ik spits het dan wel een beetje toe op de samenwerking met het netwerk. Daar valt zo veel te halen, zo veel te winnen. Soms merk ik wel eens, dat sommige collega's dat lastig vinden, het gesprek met de verwanten. Maar wie kent de cliënt nu beter dan zij? Gebruik die kennis dan ook, maak er geen solo-aanpak van. Ga elkaar niet uit de weg, gebruik elkaars ervaringen om de zorg voor de cliënt beter te maken."

Samenwerken is meer dan alleen kennis uitwisselen. "Onderlinge afstemming staat voorop. Tegelijkertijd: werkelijk meedraaien op de groep, dat kan een enorme verrijking zijn. Sommige ouders en verwanten doen dat al. Maar ik denk wel dat we in de toekomst het werk moeten gaan verdelen, nog meer dan we nu al doen. Waarbij we goed in de gaten moeten blijven houden wie waarvan is. Als begeleiders zijn we op de inhoud van de zorg wel de professionals."

Uiteindelijk gaat het om verbinding: "Ik heb bijvoorbeeld ervaring met een cliënt die niet lang meer te leven heeft. Daar zoeken we heel intensief het contact met de familie. Hoe gaan zij daar mee om? Hoe delen zij dat met de cliënt? Alles om ervoor te zorgen dat we met elkaar om die cliënt heen gaan staan, om zo - als het ware - voor een warme deken aan liefde en verbondenheid te zorgen. Ik vind het heel mooi en rijk om te zien dat we samen optrekken om de kwaliteit van leven van die cliënt zo veel mogelijk overeind te houden. Ook in het proces van achteruitgang. Daar draait het wat mij betreft in de samenwerking om. Om het creëren van een goede onderlinge band voor het best mogelijke leven van de cliënt."

Lianne Engelen, moeder van Nadie

Een kwestie van durven vragen

“Uiteindelijk draait het om het welzijn van onze kinderen, broers of zussen. En dat is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de begeleiding en van ons als ouders of verwanten. Dat je je daar samen voor inzet, dat spreekt vanzelf. Ik zie daar goede dingen gebeuren. En ik zie dat dat soms ook nog wel wat beter kan.” Lianne kan het weten. Op locatie Centrum Campus waar haar dochter Nadie woont is ze een actieve ouder. En als lid van de Centrale Cliëntenraad Verwanten (CCRV) hoort ze ook hoe het er bij andere locaties aan toegaat. “Heel opvallend: begeleiders vinden het soms gewoon lastig om te vragen of ouders of verwanten willen bijspringen. Terwijl dat eigenlijk heel vanzelfsprekend is. Ik begrijp prima dat er niet altijd tijd is om mee te gaan op een uitje. En dat het fijn is als iemand even de boodschappen doet. Begeleiders denken vaak dat die dingen er nu eenmaal bijhoren. Dat je iemand niet kan vragen om jouw werk te doen. Die knop moet om.” “Communicatie kan helpen bij een beter onderling begrip. Organiseer koffiemomenten, inloopavonden of wat dan ook. Ouders en verwanten willen elkaar ontmoeten, ze hebben iets gemeen en vinden het fijn om ervaringen te delen. En soms weten ze simpelweg niet dat er dingen zijn waar ze bij kunnen helpen. Daar het gesprek over voeren, dat is hartstikke nuttig.” Lianne ziet tenslotte ook nog een andere belangrijke uitdaging. “Een netwerk is meer dan de kring aan ouders en verwanten: ook vrijwilligers, buurtwerkers, sportclubs en dergelijke horen daarbij. Daar moet je actief in investeren. We worden allemaal ouder, er komt zelfs een moment dat je er niet meer bent. Dan wil je dat je kind kan terugvallen op een vertrouwde omgeving. Om daarvoor te zorgen, dat is weer een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Van Ipse de Bruggen, maar zeker ook voor ons als ouders.”

Lineke Knetsch - Monster, begeleider dagbesteding in Schiedam en Vlaardingen

Geloof in het belang van samenwerken

“Goede samenwerking, onderling of met het netwerk, dat is goed voor de zorg. Bijvoorbeeld, dat je op alle groepen inzetbaar bent en kunt invallen bij ziekte. Dat je geen vreemd gezicht bent voor de cliënten. Los daarvan: samen kan je makkelijker dingen organiseren.” “Zo hadden we laatst een gezamenlijke sondevoedingscursus. Ik heb binnen m'n cluster gevraagd wie daar nog in geschoold moest worden. Dan heb je zó een grote groep samen. Een trainer komt daar graag voor naar de locatie. Dat is win-win: voor haar en voor ons, omdat het op de locatie is en we de training samendoen. Kan je elkaar toch weer een beetje helpen met tips, je hebt een gezamenlijke basis.” Lineke heeft ook een voorbeeld van samenwerking in het netwerk: “Wij zitten hier in een regio met veel verschillende culturen. En je wilt graag onderdeel zijn van de buurt. Daar zijn we een project voor gestart. We hebben de kinderen uit groep 8 van de basisschool hiernaast uitgenodigd om cliënten voor te lezen in hun eigen taal. Daar sneed het mes aan twee kanten. Die kinderen kregen een veel beter begrip voor mensen met een verstandelijke beperking. Meer dan je ooit in een lesprogramma voor elkaar krijgt. En onze cliënten? Die genoten intens van een voorleeskwartiertje in hun eigen taal. Prachtig om mee te maken!” “Een netwerk is meer dan alleen de directe kring rond de cliënten. Deze kinderen deden een stukje vrijwilligerswerk. Daar leerden ze van. De cliënten genoten, vaak veel meer dan wat ik ze die dag kon geven. Als je er zo naar kijkt, dan zeg ik volmondig ‘ja’ op de stelling dat dat is wat de zorg écht nodig heeft!”

In het kort

Inclusief sporten doe je samen: van vraag tot G-softbalteam

Soms begint iets moois met een simpele vraag. Bij Centrum Campus in Zoetermeer vroegen twee bewoners of ze eens konden honkballen. Dat kleine idee groeide uit tot een echt G-softbalteam, in samenwerking met de Grizzlies Zoetermeer en de Koninklijke Nederlandse Baseball en Softball Bond. Tijdens de eerste proeftrainingen deden al zo'n vijftien cliënten en vrienden van Centrum Campus mee. Het enthousiasme was meteen groot. Softbal blijkt een sport waar iedereen aan mee kan doen: lekker bewegen, samen plezier maken en nieuwe mensen ontmoeten.

Het team wordt mogelijk gemaakt door betrokken vrijwilligers die helpen bij de trainingen en begeleiding. En we hopen dat het team nog verder kan groeien.

Werk jij bij Ipse de Bruggen in Zoetermeer en denk je dat dit ook leuk kan zijn voor jouw cliënten? Of lijkt het je mooi om af en toe te helpen als begeleider, coach of vrijwilliger?

Laat het weten via grizzlies.inclusief@gmail.com.

Samen kunnen we ervoor zorgen dat nog meer mensen met een beperking plezier beleven aan sport en samen bewegen.

OBC Beresteinlaan feestelijk heropend na verbouwing

Het Orthopedagogisch Behandelcentrum (OBC) Beresteinlaan in Den Haag is op dinsdag 24 maart feestelijk heropend. Het gebouw is de afgelopen periode volledig vernieuwd en heeft nu een warme, huiselijke en veilige uitstraling. De ruimtes sluiten beter aan bij wat jongeren met complexe zorgvragen nodig hebben.

Kleinschaliger en rustiger werken
Een belangrijke verbetering is dat de behandelgroepen zijn verkleind van negen naar zes jongeren. Hierdoor is er meer rust, structuur en persoonlijke aandacht. Dat helpt jongeren om zich beter te ontwikkelen en

ondersteunt de samenwerking met ouders.

Opening door Monique en het team

Tijdens de bijeenkomst vertelde Monique van Haperen, directeur Kind & Jeugd, samen met regiomanager Mariska Blonk en manager behandeling Susanne de Schutter, over het proces van verbouwen en de keuze voor kleinere groepen. De wethouder van de Gemeente Pijnacker-Nootdorp was eveneens aanwezig.

Rondleiding en ontmoeting

Na het officiële moment kregen bezoekers een rondleiding door het

vernieuwde gebouw. Jongeren van het OBC verzorgden samen met de horeca van Ipse de Bruggen de catering.

Met deze heropening laten we zien hoe belangrijk een veilige, kleinschalige en huiselijke omgeving is voor jongeren die specialistische ondersteuning nodig hebben.

In het kort

Het Leefstijlloket

Jouw startpunt voor een gezonde leefstijl en meer vitaliteit

Het Leefstijlloket is in 2024 ontstaan als idee en heeft zich sinds december 2025 ontwikkeld tot een belangrijk onderdeel van het programma Samen Fit. Dit programma richt zich op het bevorderen van een gezonde leefstijl binnen Ipse de Bruggen.

Het loket fungeert als een centrale plek waar zowel medewerkers als cliënten terecht kunnen met vragen over leefstijl. Het biedt een combinatie van digitale en fysieke ondersteuning, met advies, scholing en inspiratie op maat.

Sinds december 2025 is het Leefstijlloket ook digitaal toegankelijk via 'Stel je vraag digitaal' waardoor het nog eenvoudiger is geworden om gebruik te maken van de beschikbare kennis en ondersteuning.

Via het Leefstijlloket kun je o.a.:

- Vragen stellen over gezond eten, bewegen, ontspanning en slaap;
- Advies krijgen over stoppen met roken;
- Beweegmateriaal of aangepaste fietsen aanvragen;
- Je aanmelden voor evenementen zoals 20 van Alphen of de Samen Fit-week;
- Scholing vinden over leefstijl voor medewerkers en cliënten.

[Bekijk hier het uitgebreide aanbod →](#)

In het kort

De Bumpelaars: al 50 jaar een club waar iedereen meetelt

Sommige dingen zijn gewoon bijzonder. Voetbalteam De Bumpelaars van landgoed Ursula in Nieuwveen is daar een mooi voorbeeld van. Al 50 jaar lang staan hier 22 enthousiaste voetballers met een verstandelijke beperking met plezier samen op het veld, en dat wordt dit jaar uitbundig gevierd.

Iedere week trainen ze samen en spelen ze wedstrijden of doen ze mee aan activiteiten. En altijd zijn daar de vrijwilligers: een betrokken groep van 13 mensen die zich met hart en ziel inzet voor de spelers. Sommigen doen dat al 45 jaar. Dat zegt alles over de verbondenheid binnen dit team. En hoe waardevol het werk is dat zij doen.

De Bumpelaars hebben een eigen plek op landgoed Ursula in Nieuwveen, met een voetbalveld en een kantine die ze delen met camping Het Groene Hart. Een plek waar niet alleen gevoetbald wordt, maar waar ook veel wordt gelachen.

Dat het team bijzonder is, bleef ook buiten Ursula niet onopgemerkt. Vorig jaar werden De Bumpelaars genomineerd als sportploeg van het jaar in de

gemeente Nieuwkoop, en eindigden zij op een mooie tweede plaats.

Een jaar vol feest en mooie momenten

Het jubileumjaar begon op 3 januari feestelijk met champagne en een klein toernooi. En dat was pas het begin. Elke maand staat er iets leuks op het programma: van een bezoek aan een erediswedstrijd tot wedstrijden tegen familieleden, een strandtraining, een vossenjacht en een eigen toernooi.

Er is ook ruimte om herinneringen op te halen, bijvoorbeeld tijdens de reünie voor oud-spelers en begeleiders. Daarnaast spelen ze tegen onder andere medewerkers van Ursula, de Rotary en lokale organisaties. Het jaar sluiten ze af met een feestelijk gala voor spelers, familie en sponsors.

Een vol programma, maar dat past ook bij dit team.

Samen houden we het spel gaande

De Bumpelaars laten al 50 jaar zien hoe belangrijk het is om samen te bewegen, plezier te maken en erbij te horen. Dat kan alleen dankzij de inzet van de vrijwilligers die er elke week weer zijn.

De wens is dan ook om nog lang door te gaan.

Nieuwe vrijwilligers zijn altijd welkom. Mocht je na het lezen interesse hebben, stuur dan een bericht naar: Nieske.de.Meij@ipsedebruggen.nl, vrijwilligersconsulente van regio Nieuwveen e.o.

Minder inzet van zzp'ers bij Ipse de Bruggen

Sinds eind 2024 werkt Ipse de Bruggen eraan om minder zzp'ers in te zetten in de zorg. Dat lukt goed: er werken nu circa 55 procent minder zzp'ers dan in december 2024. Veel van hen zijn weggegaan of hebben gekozen voor een vaste baan. Maar waarom doen we dit? En hoe pakken we het aan?

Waarom minder zzp'ers?

De regels voor het inhuren van zzp'ers veranderen. Dit is vastgelegd in de Wet DBA (Deregulering Beoordeling Arbeidsrelaties). Organisaties moeten beter controleren of iemand echt zelfstandig werkt. Doet iemand dat niet, dan ziet de overheid die persoon als werknemer. Dat betekent dat de organisatie achteraf misschien veel geld moet betalen aan loonbelasting en premies. Voor Ipse de Bruggen kan dit financieel grote gevolgen hebben, zelfs oplopend tot **miljoenen euro's**.

Daarom is het project *Zorg Sterker Zonder zzp* gestart. De eerste stap was uitzoeken hoeveel zzp'ers er precies bij Ipse de Bruggen werken. We zijn een grote organisatie, en dat overzicht was niet altijd duidelijk.

Flexibele arbeid blijft nodig

In beeld brengen van aantallen was slechts het begin. Veel belangrijker nog was het ontwikkelen van alternatieven voor managers om zzp'ers af te kunnen bouwen. Managers moeten ook andere mogelijkheden krijgen om hun roosters sluitend te krijgen. Zzp'ers worden niet voor niets ingezet. De arbeidsmarkt is moeilijk, zeker in de zorg. Daarom hebben we een lijst met alternatieven voor

zzp-inzet. Want flexibele arbeid blijft nodig. Bijvoorbeeld bij ziekte of vakantie. We kijken onder meer naar uitbreiding van vaste contracten, een flexibele interne schil (bijvoorbeeld oproepkrachten) en samenwerking met uitzendbureaus. Maar bijvoorbeeld ook naar doorstroom van medewerkers. Medewerkers die laten zien dat zij alle vaardigheden voor een hogere functie hebben, kunnen intern doorgroeien. Zo kan bijvoorbeeld iemand met een **niveau 3-opleiding** doorgroeien naar **begeleider D**, zonder dat die persoon weer naar school hoeft.

Afbouwplan per manager

Iedere manager die zzp inzet op zijn of haar locatie(s) heeft een plan gemaakt om het aantal zzp'ers stap voor stap te verlagen. De zorg moet natuurlijk wel door kunnen gaan. En goed! Daarom helpen speciale ondersteuningsteams in elke regio bij het maken en uitvoeren van deze plannen.

Veel inzet en creativiteit

Inmiddels hebben we laten zien dat forse afbouw van zzp'ers mogelijk is. Daarmee loopt Ipse de Bruggen minder risico op hoge boetes en naheffingen. Want dat geld besteden we natuurlijk liever aan zorg!

[Kijk hier voor meer informatie →](#)

Het moment

Ruud de Jong (66) speelt bongo's in de Ursulaband. Hoe lang precies weet niemand meer, maar in ieder geval al zo lang als Saskia dirigent is: ruim 25 jaar.

Ruud vertelt: "Ik vind het heel leuk. Op mijn kamer heb ik een gitaar en dan speel ik nummers van de Rolling Stones, Supertramp en de Beach Boys. Ik hou ook van Frank Sinatra. Maar in de band spelen we Nederlandstalige muziek, dat is weer heel anders. Bijvoorbeeld 'De Engelbewaarder', van Marco."

Dirigent Saskia grinnikt: "Ruud doelt op Marco de Hollander, die hier soms komt zingen. Alle covers die hij zingt, noemt Ruud 'die van Marco'. We hebben het vaste grapje dat ik dan zeg: 'Dat mocht Marco willen!' Dan moet Ruud altijd lachen."

Een ander favoriet liedje van Ruud dat hij graag met de band speelt, is 'De Postkoets'. Je zou dat alleen niet meteen zeggen als je hem ziet optreden. Tijdens het spelen is Ruud namelijk volledig geconcentreerd en kijkt hij bloedserius. Pas achteraf blijkt vaak hoeveel hij ervan heeft genoten.

Ruud kijkt iedere week uit naar de repetitie op maandagavond. Als die een keer niet doorgaat, is hij in tranen. Gelukkig zijn er ook vaak optredens: in de kapel, op de grote Clubdag en op een muziekfestival bij 's Heeren Loo. "Maar dan ben ik niet zenuwachtig hoor, ik heb alleen een kriebel in mijn buik!"

De wereld van Hans Overbeeke

Hans werkt bij Netwerk in Spijkenisse. Hij heeft verschillende productietaken en helpt ook met de was. Vandaag zit hij achter de weegschaal en controleert hij het gewicht van doosjes die net met schroeven zijn gevuld. Nauwkeurig. Geconcentreerd.

“Jaaah, openbaar vervoer en lichtjes!”

Als we even gaan zitten, vertelt hij trots dat hij sinds november vorig jaar zelfstandig woont bij Ipse de Bruggen, op het Bagijnhof in Brielle.

“Ik vind het er geweldig,” zegt Hans. “Het voelt als een familie waarmee je dingen deelt. Ik praat veel met mensen, sommigen ken ik nog van vroeger, en ik maak ook nieuwe contacten. Je loopt makkelijk bij elkaar binnen en iedereen is vriendelijk.”

Het mooiste? Zijn zelfstandigheid.

“Ik heb nu mijn eigen autonomie. Ik beslis zelf wanneer ik schoonmaak, wanneer ik een was draai of even niks doe. Dat vind ik heel fijn.”

Boodschappen doet hij ook zelf. “Ik heb een eigen keuken met een inductieplaat, maar ik ben niet echt van het kokkerellen,” lacht hij. “Dat is niet mijn hobby. Je kunt tegenwoordig zoveel goede maaltijden halen.”

Maar als ik vraag waar hij écht blij van wordt, begint hij te stralen.

“Openbaar vervoer en lichtjes!”

“Ik zie een soort spanningsboog, precies zoals bij autisme. Dat herken ik ook bij mezelf.”

Alles moet kloppen

“Harmonicabussen vind ik fantastisch. Als ik er één zie, word ik helemaal blij. Soms ga ik speciaal naar Utrecht om ze te bekijken. In zo’n bus zitten allemaal bewegende delen. Dat achterste stuk dat wordt voortgetrokken... prachtig!”

Met zijn handen laat hij zien hoe het scharnierpunt beweegt. “Dat mechaniek, dat vind ik zo mooi. Alles moet kloppen. Ik wil precies weten hoe het eruitziet en vooral hoe het werkt. Ik zoek op wie de leverancier is en hoe ze zo’n bus bouwen. Ik moet het gewoon snappen.”

Met lampen heeft hij precies hetzelfde. “Een gloeilamp is simpel. Maar een TL-buis...” Hij doet het aanspringen na: “Ping, ping, ping!”

Hij lacht. “Dan denk ik: hoe werkt dat? Ik observeer de lamp en zie dat het met een starter en een transformator werkt. Er wordt spanning opgebouwd en dan – ping – gaat hij aan. Dat moment vind ik geweldig.”

Dan wordt hij even serieuzer.

“Ik zie een soort spanningsboog, precies zoals bij autisme. Dat herken ik ook bij mezelf.”

De veilige paraplu

Die fascinatie had hij altijd al. Zijn moeder begreep dat als geen ander. Hans vertelt dat ze helaas eind vorig jaar overleden is. Dan vervolgt hij: “Mijn moeder was de veilige paraplu boven mijn hoofd.”

“Ze stond altijd aan mijn zijde, door weer en wind”, vertelt hij. “Ze zorgde ervoor dat ik altijd op de juiste plek terechtkwam, hoe lang ze ook moest zoeken.”

Hans richt zich even denkbeeldig tot haar. “Kijk maar, mama, ik ben goed terechtgekomen. We hebben net een leuke foto gemaakt en ik woon zelfstandig.”

Nu deelt hij veel met zijn vader. Muziek verbindt hen. “Hij houdt van soul en jazz, ik van house en dance. Maar we gaan toch samen naar concerten.”

We denken eraan om volgend jaar naar Concert at Sea te gaan. Daar is voor iedereen wat."

Kom maar op!

Over de toekomst is Hans positief. "Ik probeer altijd het beste uit mezelf te halen."

Hij zou graag een paar dagen bij een regulier bedrijf willen werken, met een jobcoach. "We werken hier samen met een bedrijf waar dat misschien kan. Ik zou dan kunnen werken in het magazijn of bij de administratie. Niet

voor het geld, maar omdat ik het leuk vind om iets nieuws te leren. Na zestien jaar hier ben ik daar wel aan toe."

Vroeger dacht hij vaak: ik durf het niet. "Nu denk ik: kom maar op. Je moet leren met vallen en opstaan. Als ik val, heb ik het in ieder geval geprobeerd. Maar het kan ook zijn dat het gewoon hartstikke goed gaat en dat de baas zegt dat hij mij nog wel drie extra dagen wil," zegt hij lachend.

Als hij terugkijkt, is hij trots. "Ik heb cursussen gedaan die soms best pittig

"Mijn moeder was de veilige paraplu boven mijn hoofd."

waren, zoals Brug naar Werk. Maar ik ben wel cum laude geslaagd! Ik ben trots op mijn woning, op mijn werk. Ja, eigenlijk op mijn hele leven."

Hij denkt even na en zegt dan overtuigend: "Ik geef mijn leven een goede 8,5."

De Switch – Rachel den Hartog

Ruim twintig jaar geleden had Rachel nooit gedacht dat ze ooit bij Ipse de Bruggen zou werken. Laat staan dat ze er nu, twee decennia later, nog steeds met zoveel plezier zou meedraaien. “Ik was meer een soort boerin,” zegt ze lachend. “Altijd buiten, altijd bezig. Helemaal geen ‘zorgtype’, vond ik zelf dan.”

Na de middelbare school kiest Rachel voor het hoveniersvak. Ze volgt een groene opleiding en gaat aan de slag in het tuinonderhoud. Vanuit Waddinxveen rijdt ze elke maand langs vaste klanten. “Heggen knippen, schoffelen, bomen snoeien. In het voor- en najaar had je van die tuinen waar al een half jaar niemand naar omgekeken had. Helemaal vol onkruid, een chaos. Heerlijk vond ik het om er dan in een paar dagen weer iets moois van te maken.”

Toch begint er na een aantal jaar iets te knagen. De vaste rondes, elke maand dezelfde tuinen... Rachel mistte uitdaging. “Ik vond het werk leuk, maar het was wel heel veel van hetzelfde. En routine en ik zijn geen goede match,” zegt ze met een glimlach.

Ze besluit te stoppen en een andere richting te proberen. Ze kiest voor een maatschappelijke opleiding en loopt zelfs stage bij Ipse de Bruggen. “En toen werd eigenlijk bevestigd wat ik al dacht,” vertelt ze. “De zorg is niks voor mij!”

Na haar opleiding gaat Rachel vooral werken “om de huur te kunnen betalen”. Ze weet niet goed wat ze wil. Tot een vriend vertelt dat zijn baan in de gehandicaptenzorg vrijkomt. Of dat niet iets voor haar is? Rachel besluit het een jaartje te proberen.

“Ik kan oprecht geen werkveld bedenken dat zo divers is als de gehandicaptenzorg.”

De eerste dag: chaos, schrammen en een vonk

De eerste dag vergeet ze nooit meer. “Ik kwam binnen op een groep met jongeren met autisme en complexe gedragsproblematiek. Eén jongen was net van school geschorst vanwege zijn gedrag, een ander vloog me letterlijk in mijn haren en schopte tegen mijn schenen, iemand anders lag krijsend op de grond. Ik had echt geen idee wat me overkwam. Maar ergens dacht ik: dit vind ik eigenlijk wél leuk. En mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Ik wilde snappen: waarom reageren ze zo? Wat zit daaronder? En hoe kan het anders? Ik merkte direct dat ik niet dat zorgzame engeltje hoefde te zijn. Begeleiden, meedenken, meekijken in de chaos... dat past bij mij.”

Ruimte om te groeien, denken en bouwen

Nu, twintig jaar later werkt Rachel op De Zwaluw, een woonlocatie van Ipse de Bruggen in Bodegraven. Ze begeleidt er vooral mannelijke bewoners met complexe zorgvragen. Precies de dynamiek waar ze van houdt. “Als het een beetje rommelig is, als er wat speelt, dan ga ik aan.”

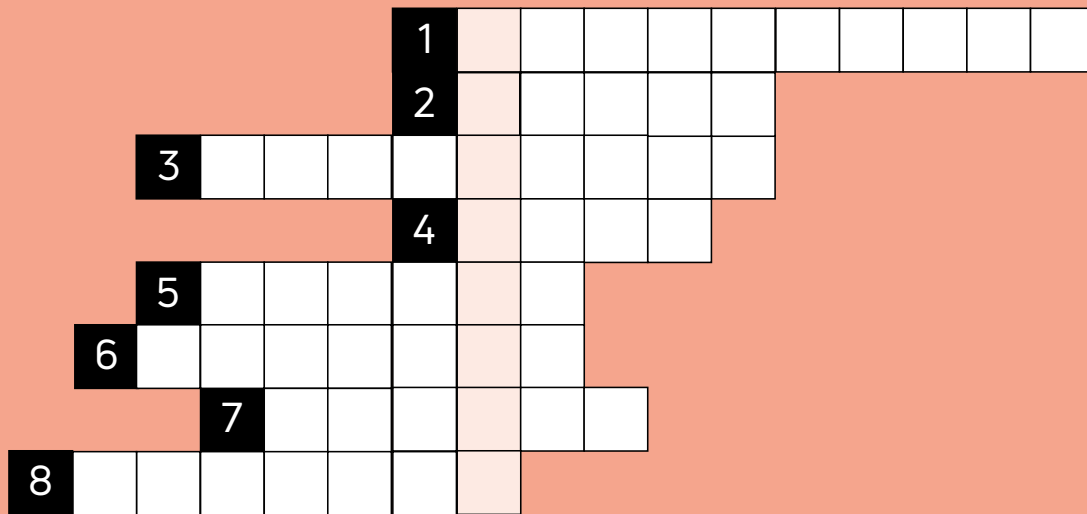
Maar Rachel doet veel meer dan dat. Ze sluit aan bij projecten en denkt mee in de organisatie. “Die ruimte krijg ik van mijn manager. Dat geeft me energie,” zegt ze lachend. “Ik kan oprecht geen werkveld bedenken dat zo divers is als de gehandicaptenzorg. Je kunt alle kanten op: wonen, dagbesteding, veel zorg, weinig zorg, flex, organisatorisch werk. Als je nog niet precies weet wat je wilt: kom naar de gehandicaptenzorg. Echt.”

De switch heeft Rachel veel gebracht. “Heel veel werkplezier, om te beginnen. Maar ook stevigheid. Toen ik binnenkwam, voelde ik me echt een beetje onzeker over wie ik was. Hier heb ik kansen gekregen, fouten mogen maken en daar weer van kunnen leren. Dat heeft me veel kracht gegeven.” Het meest trots is ze op De Zwaluw en het team daar. “Hoe we het hier met elkaar doen, we lachen hard, werken hard, gaan lastige dingen niet uit de weg en blijven in gesprek. Met elkaar en met de bewoners. Die mix van humor, eerlijkheid, strijd, warmte... dat gun ik iedereen die bij Ipse de Bruggen werkt.”

“Ik dacht altijd: de zorg is niks voor mij. Wat zat ik dáár naast.”

Puzzel

Vul de Filippinepuzzel in en maak kans op het winnen van een Dopper!

Dus waar wacht je nog op? Pak je favoriete pen en begin met het oplossen van de puzzel.

Vragen

1. Welke basisbehoefte wordt genoemd als belangrijk in het Positief Leef- en Werkklimaat? (P.34)
2. Wat willen we cliënten met innovatie meer geven? (P.12)
3. Welke arbeid blijft nodig als alternatief naast het afbouwen van zzp'ers? (P.23)
4. Bij wie moesten ze zo lachen omdat hij altijd het kleinste pannenkoekje kreeg? (P.7)
5. Wat heeft Rachel gekregen door de kansen die ze in haar werk kreeg? (P.28)
6. Wat helpt Koen om contact te maken? (P.4)
7. Wat verbindt Hans met zijn vader? (P.26)
8. Waar voelt Filiz zich vrij? (P.31)

Win een Dopper

Heb je alle antwoorden kunnen vinden? Dan maak je kans op één van de tien duurzame en handige waterflessen. Niet alleen draag je bij aan een beter milieu door te kiezen voor een herbruikbare fles, maar je kunt ook nog eens stijlvol hydrateren. Stuur het antwoord vóór 1 juli **door het formulier onder de knop in te vullen**. Wie weet ben jij straks de winnaar van een gloednieuwe Dopper waterfles!

Stuur het antwoord door →

"Het water draagt mij, daarvoor kan ik bewegen zoals ik dat wil."

"In het water voelt Filiz zich vrij"

Filiz is 35 jaar. Ze zit in een rolstoel en werkt bij het Media-plein van De Boei in Vlaardingen. Daar maakt ze met veel plezier video's voor Ipse de Bruggen. Maar waar ze echt blij van wordt, is zwemmen. In het zwembad gebeurt iets wat voor haar grote betekenis heeft. Het is dan ook veel meer dan een hobby: het is een moment waarop haar wereld even groter wordt.

Filiz begon met zwemmen toen ze 18 jaar was en is nooit meer gestopt. Meestal gaat ze op donderdag, na haar werk. "Dan ben ik soms wel moe," zegt ze lachend. "Maar daarna slaap ik heel lekker." Soms is ze zo moe dat ze het liefst op vrijdag vrij wil zijn. Toch gaat ze altijd. Dan vertelt ze waarom het zo belangrijk voor haar is.

"In het water kan ik zelf lopen," zegt ze trots. "Dat kan ik anders niet." Buiten het water kan ze maar een paar stappen zetten. In het zwembad draagt het water haar lichaam, waardoor bewegen makkelijker gaat. "Dat vind ik echt fijn."

Ze beweegt haar benen, loopt door het water en zwemt graag op haar rug. "Dat voelt net als drijven." Soms blijft ze even staan en geniet ze van het water om haar heen.

Het is niet alleen goed voor haar conditie, maar ook voor het contact met anderen. "Ik zwem vaak met een groep. Dat is gezellig. Er zijn meer mensen met een beperking en we praten ook met elkaar." Het samen bewegen en elkaar ontmoeten maakt het extra waardevol.

Haar familie speelt daarbij een grote rol. Ze gaat altijd samen met haar moeder en soms gaan haar twee zussen ook mee. Ze helpen haar met omkleden en één van haar zussen zwemt af en toe met haar mee. Dat maakt het voor haar nog leuker, vertelt ze blij.

Waar Filiz het meest trots op is, en het meest blij van wordt, weet ze meteen: "Dat ik kan lopen in het water." In het zwembad verdwijnen haar beperkingen even naar de achtergrond en draait het om wat wél kan. Dat geeft haar een gevoel van vrijheid dat ze elke week weer mee naar huis neemt.

Medische expertise dichtbij op het KDC

Arts VG op het KDC: één vast aanspreekpunt voor medische vragen

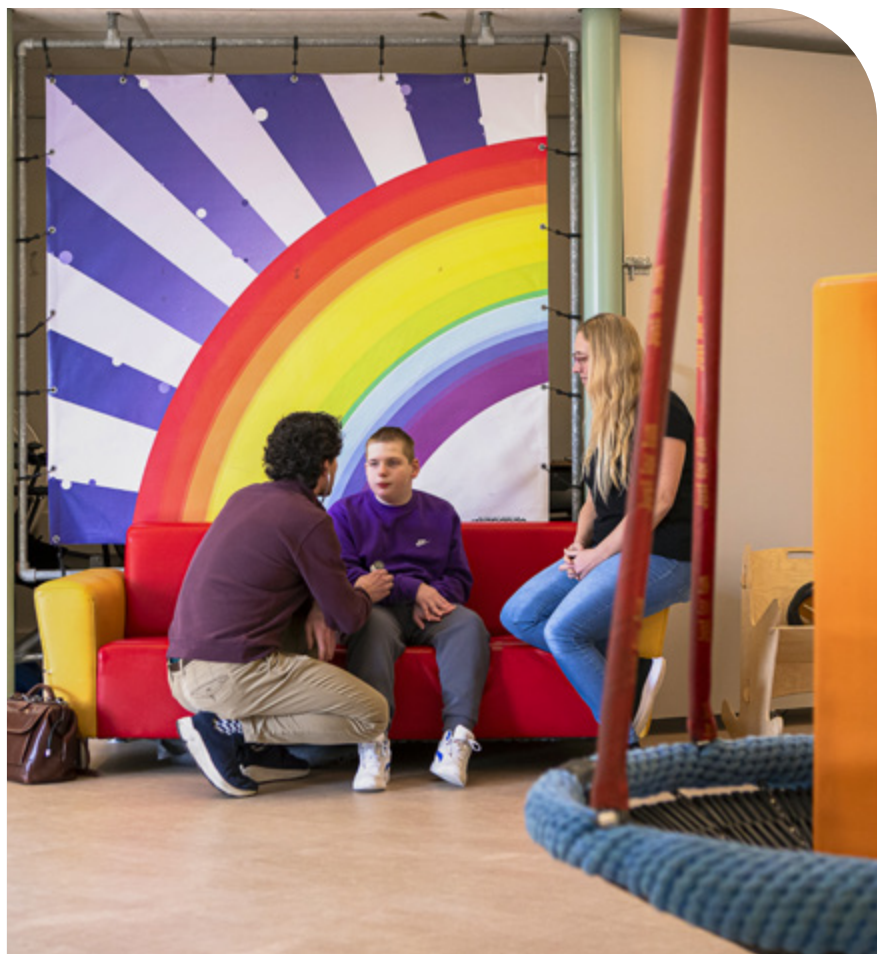
Binnen Kind & Jeugd werken we aan optimale behandeling en begeleiding voor kinderen en jongeren. Het tijdig herkennen en behandelen van medische problemen en gedrag is daarbij een uitdaging. Behandelaren wisten bijvoorbeeld niet altijd waar zij met hun vragen terecht konden. Daarom zijn er het afgelopen jaar stappen gezet om de medische zorg anders te organiseren. Het resultaat: meer overzicht en één vast aanspreekpunt voor medische vragen.

Dat aanspreekpunt, en een belangrijke schakel bij medische vragen, is er met de komst van José Huisman en David Vroege, beiden arts VG. Sinds 1 januari 2025 zijn zij structureel betrokken bij de KDC's (kinderdienstencentra). Zij denken mee, verbinden verschillende disciplines en helpen bij het maken van de juiste keuzes. Zo is medische kennis dichterbij voor kinderen, ouders en teams.

Zo werkt het

Ipse de Bruggen heeft negen kinderdienstencentra. Op deze locaties hebben David en José een adviserende en ondersteunende rol. Zij helpen behandelaren bij het maken van goede keuzes, maar zijn niet eindverantwoordelijk voor de medische zorg. Die verantwoordelijkheid blijft bij onder andere de huisarts, kinderarts of psychiater.

Voor een advies bekijken José en David de beschikbare medische informatie en

“Medische oorzaken van gedrag worden nu sneller herkend.”

observeren zij het kind op het KDC. Ook onderzoeken zij of gedrag of welzijn een medische oorzaak kan hebben. In overleg met de behandelcoördinator volgt daarna een passend advies over behandeling of een verwijzing naar een andere zorgprofessional. Ook bij vragen over slaap, gedrag of medicatie denken zij mee. Daarnaast adviseren zij bij beslissingen rond onvrijwillige zorg (de Wet zorg en dwang).

Door deze vroege betrokkenheid kunnen problemen sneller worden herkend of zelfs worden voorkomen. Dat geeft rust voor het kind en de omgeving.

Deze manier van werken vraagt om nauwe samenwerking binnen en buiten het KDC. Alleen dan sluit alle informatie goed op elkaar aan en ontstaat er een compleet beeld van de gezondheid van het kind. Is er meer individuele inzet nodig, dan wordt het kind verwezen naar de poli van de arts VG. Ook dan blijft de gedragskundige van Kind & Jeugd betrokken als behandelcoördinator. Als David samenwerkt met andere specialisten, blijft iedere arts verantwoordelijk voor zijn of haar eigen deel van de zorg.

“Het mooiste is dat ik op locatie een consult kan doen met iedereen erbij: het kind, de ouders en het team. Alles komt samen op één plek.”
David Vroege, arts VG

Een belangrijk voordeel is dat de poli soms op het KDC plaatsvindt.

Dat scheelt reistijd en belasting voor het kind, de ouders en de behandelcoördinator. Bovendien blijft het kind in de vertrouwde omgeving.

Arts VG David Vroege over werken op het KDC

“Mijn werk begint vaak met sparren met behandelcoördinatoren en paramedici. Samen bespreken we wat er speelt bij een kind. Het mooiste is dat ik op locatie een consult kan doen met iedereen erbij: het kind, de ouders en het team. Dat heeft grote voordelen. Ouders hoeven niet te reizen, afspraken zijn beter op elkaar afgestemd en er is meer ruimte om rekening te houden met taalverschillen. Alles komt samen op één plek. Bovendien zijn mijn werkdagen vast. Als er iets speelt, weet iedereen wanneer ik aanwezig ben en dat we het samen kunnen bespreken.”

“Medisch gezien komt er van alles voorbij, zoals epilepsie, spasticiteit en longontstekingen. Daarnaast zijn er veel gedragsvragen, bijvoorbeeld over agressie of zelfverwonding. Ouders weten soms niet meer wat ze moeten doen. Ik kies er dan bewust voor om het kind op de groep te zien. Dat geeft vaak een heel ander beeld dan in een spreekkamer. Op een KDC is veel prikkeling. Dat hoort erbij, maar voor sommige kinderen is dat te veel. Dan kijk je samen: wat heeft dit kind nodig? Soms is dat extra rust, soms ondersteuning in de vorm van therapie en soms – liever niet, maar soms noodzakelijk – medicatie. Ik kijk mee op de groep en overleg met begeleiders: zie je verschil, werkt het of juist niet?”

“Naast medische interventies kijken we ook breder, zoals fysiotherapie, bewegen op muziek, borsteltherapie of soms

zelfs de inzet van een hond. Creatief, maar altijd passend bij het kind.”

“Wat voor mij het verschil maakt, is dat de lijnen kort zijn. Alles is overzichtelijker en de zorg is beter afgestemd. Kinderen staan hier echt centraal. Het is een specifieke doelgroep met complexe problematiek, waarvoor specifieke expertise nodig is. Juist die schakelfunctie tussen ouders, huisarts, ziekenhuis en het KDC is enorm waardevol.”

De eerste ervaringen

Uit de eerste evaluaties blijkt dat deze manier van werken goed aansluit bij wat nodig is. David: “Wat ik zelf heel mooi vind, is de samenwerking tussen Volwassenenzorg en Kind & Jeugd vanuit het Expertisecentrum, ook met externe partners. We hebben actief contact gezocht met jeugdpsychiaters van Youz (het behandelcentrum van Parnassia) en het Erasmus MC. Zo is er een duidelijk vangnet ontstaan: je weet waar je terecht kunt als je iets signaleert.”

De samenwerking tussen gedragskundigen, begeleiders en de arts VG wordt als prettig ervaren. Begeleiders voelen zich gesteund en merken dat ook medische oorzaken van problemen worden meegenomen, zoals oorontstekingen of gebitsklachten. “Doordat je er vaker bent,” zegt David, “leren kinderen, ouders en teams je kennen. Dat verlaagt de drempel om vragen te stellen.”

De inzet van een arts VG op het KDC betekent vooral: korte lijnen, goede samenwerking en aandacht voor preventie. Met als doel dat kinderen zich zo goed mogelijk kunnen ontwikkelen, met de juiste zorg op het juiste moment.

Van meten naar doen

Hoe Kind & Jeugd het Positief Leef- en Werkklimaat verankert, en wat dat oplevert in de praktijk

Wat hebben jongeren nodig om zich veilig te voelen en zich te kunnen ontwikkelen? En wat helpt medewerkers om hun werk goed te doen? Vanuit die vragen ontstond binnen Kind & Jeugd van Ipse de Bruggen het Positief Leef- en Werkklimaat (PLWK). Wat begon als een project, groeide uit tot een werkwijze die steeds meer onderdeel wordt van de dagelijkse praktijk.

Vijf pijlers als fundament

Rond 2020 startte Kind & Jeugd met het in kaart brengen van het leefklimaat. Daarvoor gebruiken zij vragenlijsten die zijn ontwikkeld door hoogleraar Peer van der Helm. Het leefklimaat wordt bekeken vanuit vijf pijlers: ondersteuning, groei en ontwikkeling, onderlinge omgang, fysieke omgeving en het verminderen van repressie (begrenzing, red.).

Om iedereen een stem te geven, zijn er twee versies van de vragenlijst: één voor jongeren die hem zelf kunnen invullen en één aangepaste versie voor jongeren die dat niet kunnen, en bij wie medewerkers de vragen beantwoorden. Zo ontstaat een zo compleet mogelijk beeld.

“De uitkomsten laten concreet zien waar je samen kunt verbeteren,” vertelt behandelcoördinator en kennis eigenaar Marjolein Besselse. “We bespreken ze in het team én met de jongeren. Op basis daarvan maken we een verbeterplan, zodat het behandelklimaat stap voor stap sterker wordt.”

Soms leveren de metingen confronterende inzichten op. Onderzoeksassistent Inge Pagen: “Wat weinig repressie lijkt, blijkt in gesprekken soms juist anders

te worden ervaren. Bescherming kan bijvoorbeeld als overmatige controle aanvoelen.” Bij een volgende meting lijkt er dan meer repressie te zijn, terwijl het in feite gaat om toegenomen bewustwording. “En dat is precies wat je wilt bereiken.”

De vragenlijst is daarmee geen doel op zich, maar een middel om het gesprek te voeren: wat gaat goed en waar liggen prioriteiten? “Dat doe je echt samen,” benadrukt Inge.

Van project naar werkwijze

Al snel werd duidelijk dat meten alleen niet genoeg is. Trainingen speelden daarom een belangrijke rol, met veel aandacht voor het werkklimaat. “Zonder een positief werkklimaat kun je geen goed leefklimaat neerzetten,” zegt trainer Lenie Hartman. Oefeningen over feedback, reflectie en het geven van complimenten maakten zichtbaar hoe sterk leef- en werkklimaat met elkaar verbonden zijn.

Hoe PLWK bijdroeg aan de samenwerking op Kameleon 2

Hoe dat eruitziet in de praktijk? Op locatie Kameleon 2 ging een team actief aan de slag met het Positief leef- en werkklimaat. Dat veranderde hun manier van samenwerken ingrijpend.

Toen zorgmanager Kim Aartman begon op dagbestedingslocatie Kameleon 2, zag ze direct dat de samenwerking beter kon. De dagbestedingslocatie werkte met meerdere lokalen en subteams die grotendeels los van elkaar opereerden.

“Het waren drie eilandjes,” vertelt Kim. “Je zag elkaar vooral als er een alarm was. We startten en eindigden de dag niet samen en er werd weinig geëvalueerd.”

Begeleider Mandy Burger-Jager herkent dat. “Er was weinig overleg en nauwelijks ruimte voor feedback. Iedereen deed zijn eigen ding.” Terwijl ze wel met dezelfde cliënten werkten. “Dan is het niet efficiënt als iedereen iets anders doet,” zegt Kim.

Start van een pilot

De situatie was aanleiding om deel te nemen aan een pilot rond het Positief Leef- en Werkklimaat. Vanuit Leren & Ontwikkelen begeleidde Caro van Leeuwen het traject.

Samen met Kim werd eerst gekeken naar de behoeften van het team. Daarna volgden vier werksessies, verspreid over enkele maanden. Geen lange vergaderdagen, maar praktische bijeenkomsten in dagdelen. “Mijn team bestaat uit doeners,” zegt Kim. “Een hele dag vergaderen werkt niet.”

Praktisch en herkenbaar

In de sessies stond de praktijk centraal. Wat betekent een positief leef- en werkklimaat voor jouw groep? Wat heb jij nodig om je werk goed te doen? Medewerkers uit verschillende lokalen gingen voor het eerst echt met elkaar in gesprek.

“We ontdekten dat we sommige dingen hetzelfde deden, maar andere totaal verschillend,” vertelt Mandy. “Dat inzicht zorgde voor meer begrip en respect.”

Er waren groepsgesprekken, een teambuildingsactiviteit en een sessie over gezamenlijke afspraken rond cliënten.

Geen dikke rapporten, maar concrete afspraken.

Nieuwe gewoontes

Na de pilot veranderde het dagelijks werk duidelijk. Het team begon met vaste dagstarts en afsluitingen.

“We starten samen met een kop koffie,” zegt Mandy. “We bespreken wat er speelt en aan het einde van de dag kijken we kort terug.”

Ook activiteiten doen ze nu vaker samen.

“Eerder ging één lokaal bijvoorbeeld zwemmen,” vertelt Kim. “Nu gaan cliënten uit meerdere groepen samen. We helpen elkaar dan ook als dat nodig is.”

In het team zijn de rollen opnieuw verdeeld. Zo is duidelijk wie verantwoordelijk is voor bijvoorbeeld veiligheid of het budget.

Volgens Caro is de grootste winst het betere begrip voor elkaar.

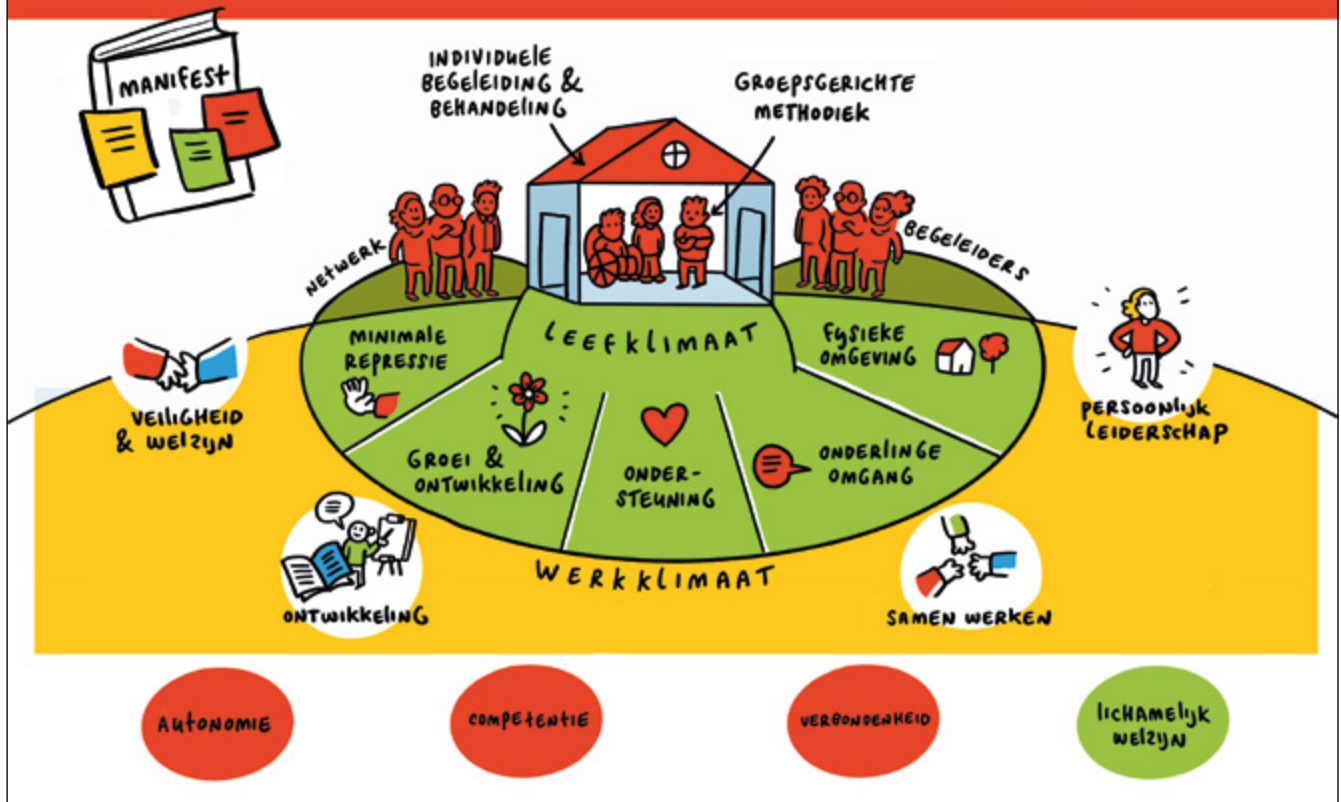
“Collega’s begrijpen beter waarom iemand iets op een bepaalde manier doet. Daardoor is er minder snel een oordeel.”

Samen optrekken

Ook de samenwerking tussen zorgmanager en gedragskundige kreeg meer aandacht. Gedragskundige Diana Venhuis-Kastelein: “Als je samen optrekt vanuit verschillende rollen, versterk je elkaar. Dat komt het team én de cliënten ten goede.”

Zouden zij andere teams aanraden om met PLWK aan de slag te gaan? Kim twijfelt niet. “Het helpt de samenwerking, vergroot de flexibiliteit en uiteindelijk profiteert de cliënt.” Mandy noemt het “een kijkje in elkaars keuken”. En Caro vat het samen: “De zorg wordt steeds complexer. Dan heb je elkaar hard nodig.”

Kameleon 2 bestaat inmiddels niet meer, maar de werkwijze leeft voort op EigenWIJS. Wat begon als losse eilandjes, groeide stap voor stap uit tot één team.

Na enkele jaren werd bewust afscheid genomen van de projectstatus. PLWK moest geen tijdelijk initiatief blijven, maar onderdeel worden van de dagelijkse praktijk: in jaarplannen, teamoverleggen en functieprofielen. Van iedereen, niet alleen van een projectgroep.

Een belangrijke stap was het aanstellen van ambassadeurs op locaties. Zij houden het thema levend en ondersteunen collega's. "We vragen waar ze tegenaan lopen, wat ze nodig hebben en hoe we successen kunnen delen," zegt Lenie Hartman. Op basis van die input ontstaan nieuwe workshops en praktische tools, zoals reflectiekaartjes en teamoefeningen. "Het gaat niet om één training, maar om samen blijven leren."

Dat zie je terug in de resultaten. Verbeterpunten verschillen per locatie en per meting, maar dezelfde knelpunten keren zelden terug. Teams gaan echt aan de slag met de uitkomsten. Ook het netwerk van ambassadeurs helpt daarbij: zij trekken samen op en leren van elkaar.

De grootste winst is misschien wel dat iedereen dezelfde taal gaat gebruiken. Lenie legt uit: "Positief leef- en werkklimaat is een brede basis voor goede zorg. Als je dezelfde woorden en uitgangspunten gebruikt, versterk je de samenwerking."

Marjolein vult aan: "Het gaat om basisbehoefte zoals verbinding, autonomie en competentie. Als je daar aandacht voor hebt, ontstaan er minder

escalaties. Jongeren ontwikkelen zich beter en medewerkers hebben meer plezier in hun werk."

Het proces is nooit af. Door te blijven meten, in gesprek te gaan en het dagelijks toe te passen, groeit het gedachtegoed mee met de organisatie.

Informatie

Wil je zelf aan de slag met PLWK? Op het leerplein vind je verschillende cursussen.

[Ga aan de slag met PLWK →](#)

[Klik hier voor de verschillende cursussen →](#)

Altijd meer mogelijk

“Ik word er een blijer mens van”

Saskia woont al twaalf jaar bij Ipse de Bruggen. Ze heeft een eigen appartement aan de Keijzershof in Pijnacker en heeft het daar erg naar haar zin. “De sfeer is belangrijk,” vertelt ze. “We doen veel samen. Soms gaan we met de woning op vakantie en op zaterdag doen we vaak een leuk uitje.”

Maar Saskia zit niet stil. Twee dagen per week werkt ze als ervaringsdeskundige. En sinds kort heeft ze er nog een nieuwe plek bij: achter de receptie van het servicekantoor in Zoetermeer.

“Dat is superleuk,” zegt ze enthousiast. “Ik werk achter de balie samen met collega’s. Ik neem de telefoon op, verbind mensen door en help bezoekers. Ook zorg ik dat de slagboom opengaat als er mensen komen en houd ik de mail een beetje bij.”

Het idee voor deze plek kwam van Saskia zelf. Tijdens een gesprek met de directeur vertelde ze dat ze dit werk graag wilde doen. “Ik heb een mbo-opleiding niveau 2 gedaan en dacht: misschien past dit wel bij mij.” Het duurde even voordat alles geregeld was, maar uiteindelijk kreeg Saskia de kans.

In het begin vonden sommige mensen het spannend. “Ze vroegen zich af: gaat dat wel goed?” vertelt ze. “Maar juist daarom is het belangrijk om dit soort dingen te doen. Als het goed gaat, kunnen misschien meer cliënten dit werk doen.”

Zelf vindt Saskia vooral het contact met mensen leuk. “De omgang met mensen maakt mij blij,” zegt ze. “Je helpt iemand even en maakt een praatje. Dat vind ik fijn.”

Toch was het in het begin ook spannend, bijvoorbeeld om nieuwe mensen te ontmoeten of om hulp te vragen als iets niet meteen lukt. “Maar daar leer je van,” zegt ze. “Als je iets niet probeert, weet je ook niet of het kan.”

Voor Saskia betekent dit werk veel. Na een periode waarin ze twee jaar thuiszat door lichamelijke problemen, voelt het goed om weer bezig te zijn. “Na een werkdag ga ik met een voldaan gevoel naar huis. Je hebt mensen gezien, je hebt iets gedaan. Ik word er echt een blijer mens van.”

Volgens Jaap Bakker, manager Facilitair, past Saskia’s nieuwe rol goed bij de ontwikkeling van Ipse de Bruggen. “We staan open voor dit soort mogelijkheden,” vertelt hij. “Saskia kwam zelf met het idee dat ze graag bij een receptie zou willen werken. Ze bracht dat heel duidelijk onder woorden tijdens een gesprek met de directie. Dan denk ik: wie ben ik om meteen nee te zeggen? Laten we gewoon kijken wat er mogelijk is. En tot nu toe gaat dat hartstikke goed.”

Misschien opent haar werk ook deuren voor anderen. “Ik hoop dat meer cliënten kansen krijgen,” zegt Saskia. “Er is vaak meer mogelijk dan mensen denken.”

Acties voor cliënten

Een groene droomplek om te spelen, leren en groeien

Bij Kinderdienstencentrum (KDC) De Avonturenhof in Leidschenveen is een bijzondere natuurspeelomgeving gerealiseerd: een veilige, uitdagende en zintuig-prikkelende plek waar kinderen met een verstandelijke of meervoudige beperking vrij kunnen bewegen, ontdekken, plezier maken én zich op hun eigen manier kunnen ontwikkelen, midden in het groen.

Een tuin vol mogelijkheden

De tuin bestaat uit verschillende speelzones, elk met een eigen functie: van klimmen en klauteren tot fietsen, zand en waterspel. Spelenderwijs stimuleren ze zo de motoriek, zintuigen, samenwerking en hun zelfvertrouwen.

Visie op buitenspelen

Deze buitenruimte is onderdeel van onze visie op spelend leren en draagt bij aan een positief leef- en werkklimaat binnen Kind & Jeugd. Buiten zijn is niet

alleen leuk, maar ook gezond én leerzaam. Zodat kinderen zich volop kunnen ontplooiën in deze groene oase.

Mede mogelijk gemaakt door partners

Met dank aan alle fondsen, sponsors en partners die dit mogelijk maakten: De Hoog Hoveniers • Stichting Vrienden van Ipse de Bruggen • Fonds1818 • Stichting SFO • Vaillant Fonds • Kiwanis Den Haag • Het Haagse Groene Kruis Fonds • Fonds Schiefbaan Hovius

Een snoezelruimte voor Voorstraat 31

Op Voorstraat 31 in Nootdorp komt een mooie nieuwe snoezelruimte. Met snoezelen worden de zintuigen van de kinderen geactiveerd. Ook kan de ruimte gebruikt worden om prikkels juist te dempen en tot rust te komen. De snoezelruimte zorgt voor plezier, ontspanning, recreatie en relaxatie. De inrichting van de snoezelruimte wordt mogelijk gemaakt door de donaties van Fonds 1818 en Kinderfonds van Dusseldorp.

Springen en schommelen op Gaardenpad

Op het dagactiviteitencentrum Gaardenpad in Schiedam is er een grote tuin. Om meer variatie en plezier te creëren voor de cliënten was de grote wens om een schommel en een springkussen te plaatsen in de tuin. Met behulp van de donaties van de G.Ph. Verhagen-Stichting en Stichting Physico wordt dit nu mogelijk gemaakt.

Een ladderraam voor Gymzaal Ursula

De gymzaal op landgoed Ursula krijgt een nieuw ladderraam. De vorige was flink verouderd en toe aan vervanging. In het nieuwe ladderraam kunnen cliënten klimmen en schommelen. Op een speelse manier worden cliënten uitgedaagd om te bewegen. Het nieuwe ladderraam is mogelijk gemaakt door de donaties van Stichting SFO, W.M. de Hoop Stichting en de Vrienden van Ipse de Bruggen.

Schommels voor KDC Zonnehof

KDC Zonnehof in Vlaardingen krijgt nieuwe schommels! De oude schommels waren afgekeurd en toe aan vervanging. Schommelen is van grote waarde voor de ontwikkeling van kinderen: het stimuleert de motoriek, het evenwichtsgevoel en draagt bij aan het spelplezier en sociale interactie. De nieuwe schommels zijn mogelijk gemaakt door de donaties van Fonds Schiedam Vlaardingen en Stichting Aelwijn Florisz.

Wil je meer weten over de Stichting Vrienden van Ipse de Bruggen?

Kijk dan op

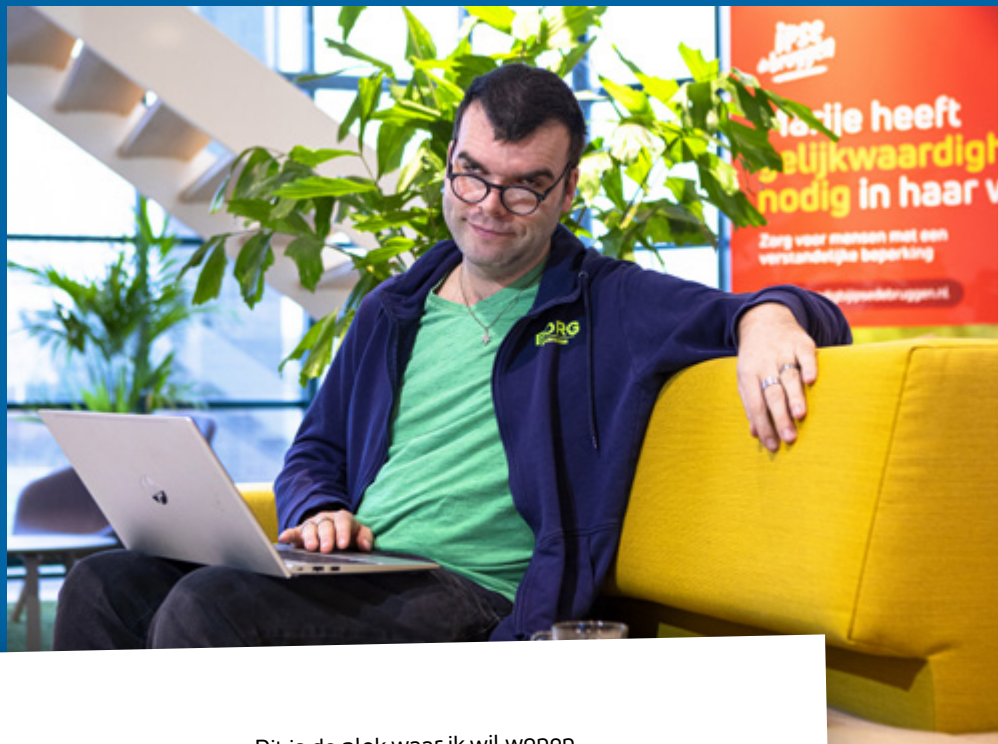
www.vriendenvanipsedebruggen.nl

Ga naar de website →

Het laatste woord

Wat betekent vrijheid? Voor iedereen heeft dat een andere betekenis. Voor Niels Neijenhuis is vrijheid iets persoonlijks en dichtbij. Als ervaringsdeskundige cliënt bij Ipse de Bruggen, lid van de Jostiband en creatieve maker weet hij zijn gedachten en gevoelens op een bijzondere manier onder woorden te brengen. Niels heeft autisme en kijkt op zijn eigen manier naar de wereld om hem heen.

In het gedicht dat volgt, deelt hij wat vrijheid voor hem betekent. We zijn trots dat we zijn woorden hier mogen delen.

Vrijheid, zoals ik het voel

Vrijheid is voor mij geen groot woord
dat boven steden hangt als een vlag in de wind.
Vrijheid is kleiner, dichterbij,
een zachte ruimte rondom mijn gedachten,
waar ik mag ademen zoals ik ben,
zonder dat iemand mijn ritme versnelt
of mijn stappen corrigeert.

Vrijheid betekent dat ik zelf mag kiezen
wie ik toelaat in mijn wereld.
Dat ik mensen om me heen verzamel
zoals anderen stenen verzamelen op het strand:
zorgvuldig, één voor één,
kijkend naar vorm, kleur, gevoel.
Sommige mensen passen meteen in mijn hand,
anderen leg ik terug,
en dat is goed.

Vrijheid is ook dat mijn wensen er mogen zijn.
Niet als dromen die ergens boven mijn hoofd zweven,
maar als plannen die ik mag neerleggen op tafel,
open, zichtbaar, bespreekbaar.
Dat ik mag zeggen:
Dit wil ik leren. Dit wil ik kunnen.
Dit is het werk dat bij mij past.

Dit is de plek waar ik wil wonen.
En dat er dan iemand naast me zit
die niet zegt dat het te hoog gegrepen is,
maar vraagt:
Hoe maken we dit samen mogelijk?

Vrijheid is dat ik mag werken
op een plek waar mijn talenten zichtbaar worden,
waar mijn manier van denken geen last is
maar een kracht.
Waar structuur geen beperking is
maar een steunpilaar.
Waar ik mag bijdragen op mijn manier,
met mijn precisie, mijn eerlijkheid,
mijn vermogen om dingen te zien
die anderen soms missen.

Vrijheid is geen eindpunt.
Het is een ruimte die ik elke dag opnieuw vormgeef,
met keuzes, met mensen, met dromen,
met leren, met vallen en opstaan.
Het is de plek waar ik mezelf mag zijn
en mezelf mag worden.
En dat is genoeg.
Meer dan genoeg.

Ontdek camping het Groene Hart

Midden op landgoed Ursula in Nieuwveen vind je camping het Groene Hart: een rustige, groene en waterrijke plek in het Groene Hart. Op dit bijzondere landgoed wonen, werken en recreëren mensen met een verstandelijke beperking. Zij heten je van harte welkom om hier vakantie te komen vieren.

De camping ligt in een prachtige omgeving waar je heerlijk kunt wandelen, fietsen en genieten van de natuur. Voor kinderen is er van alles te ontdekken, zowel op het terrein als in de buurt.

Comfortabel kamperen voor iedereen

De camping heeft twaalf ruime kampeerplekken, waarvan twee speciaal voor campers. Daarnaast zijn er twee rolstoel-toegankelijke kampeerbungalows voor vier personen. De aangepaste douches en toiletten in het sanitair gebouw zorgen ervoor dat iedereen hier zorgeloos kan genieten.

Met liefde beheerd

De camping wordt beheerd door enthousiaste vrijwilligers van Ipse de Bruggen. Zij zijn in het seizoen op de camping aanwezig. Dankzij hun inzet kunnen we deze mooie plek aanbieden.

De opbrengsten gaan naar projecten die het leven op het landgoed nóg leuker en mooier maken.

Informatie

Oude Boezemkade 6, Nieuwveen
Geopend van 1 april tot en met 30 september 2026
www.campinghetgroenehart.nl

Speciaal voor collega's en vrijwilligers

Woon of werk je bij Ipse de Bruggen, of ben je vrijwilliger, en heb je nog nooit gekampeerd op onze camping?

Kom dan eens voordelig kennismaken. Boek je drie nachten of meer, dan krijg je van ons één nacht kamperen of verblijf in een kampeershuisje cadeau.

